

Μετά την αποχώρησή μου από την Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση, ύστερα από τριάντα δύο χρόνια υπηρεσίας (1979-2011), με την εμπειρία του δασκάλου, του διευθυντή και του προϊσταμένου εκπαιδευτικών θεμάτων, γράφω εκπαιδευτικά άρθρα και τα δημοσιεύω στο Διαδίκτυο, στο blogs.sch.gr/vtasinos. Τα άρθρα αυτά στη συνέχεια αποτελούν τα περιεχόμενα των βιβλίων που εκδίδω.

Το βιβλίο τούτο, όπως και τα προηγούμενα, εμπεριέχει βιωματικά άρθρα απ' το πεδίο της σχολικής πράξης και άρθρα με προτάσεις για την αναβάθμιση της Εκπαίδευσης.

ISBN: 978-618-00-0376-5

ΒΑΣΙΛΕΟΣ ΑΓΓ. ΤΑΣΙΝΟΣ ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΆΛΛΟΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΓΓ. ΤΑΣΙΝΟΣ

Συν τοις άλλοις

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Β' ΕΚΔΟΣΗ

Συν τοις ἄλλοις

ISBN : 978-618-00-0376-5

Βασίλειος Αγγ. Τασινός

Παπαφλέσσα 7, 45221 Ιωάννινα

e-mail : vtasinos@yahoo.gr

Επιτρέπεται η αναπαραγωγή και η διακίνηση του παρόντος έργου, με την προϋπόθεση να αναφέρεται ο δημιουργός του και να μη γίνεται επ` αμοιβή.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΓΓ. ΤΑΣΙΝΟΣ

Συν τοις άλλοις

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Β' ΕΚΔΟΣΗ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΟΥ

- «Απ` το εκπαιδευτικό μου ταξίδι», Αυτοέκδοση 2014
- «Εκπαιδευτικά άρθρα και άλλα», Αυτοέκδοση 2016
- «Συν τοις άλλοις», Αυτοέκδοση 2018

Στους εκπαιδευτικούς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	11
ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ.....	13
Κάθε αρχή και δύσκολη.....	15
Μια πρόταση για τις δειγματικές διδασκαλίες.....	19
Άρωμα τάξης.....	23
Πολιτιστικές και αθλητικές εκδηλώσεις στο σχολείο.....	27
Επιτακτική ανάγκη η συγγραφή νέων σχολικών βιβλίων.....	31
Το διδακτικό ωράριο των δασκάλων σε συνάρτηση με την ηλικία τους.....	33
Καιρός να αναβαθμιστεί η Δημόσια Εκπαίδευση.....	39
Το Βήμα του δασκάλου στο Διαδίκτυο.....	41
Μια ασυνήθιστη πορεία.....	43
Αντάμωμα στη Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία μετά 40 χρόνια!.....	45
Το Ιστολόγιό μου.....	47
Φωτογραφίες από το εκπαιδευτικό μου ταξίδι.....	51
Βιογραφικό.....	75

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	81
---------------	----

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Δάσκαλε, έδειξε ασέβεια και έπρεπε να τιμωρηθεί.....	85
Δάσκαλε, απ` την τσέπη σου τα πληρώνεις.....	89
Αντάμωμα στη Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία μετά 43 χρόνια!	93
Αντάμωμα στην Παιανία	95
Το τελευταίο άρθρο.....	99
Λούση, η λατρεμένη της γειτονιάς! (του Αναστασίου Τάσινου)	101

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετά την αποχώρησή μου από την Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση, ύστερα από τριάντα δύο χρόνια υπηρεσίας (1979-2011), με την εμπειρία του δασκάλου, του διευθυντή και του προϊσταμένου εκπαιδευτικών θεμάτων, γράφω εκπαιδευτικά άρθρα και τα δημοσιεύω στο Διαδίκτυο, στο blogs.sch.gr/vtasinos. Τα άρθρα αυτά στη συνέχεια αποτελούν τα περιεχόμενα των βιβλίων που εκδίδω.

Το βιβλίο τούτο, όπως και τα προηγούμενα, εμπεριέχει βιωματικά άρθρα απ' το πεδίο της σχολικής πράξης και άρθρα με προτάσεις για την αναβάθμιση της Εκπαίδευσης.

Ακόμη, εμπεριέχει ένα άρθρο που αναφέρεται στην επιλογή μου να γίνω δάσκαλος, ένα άρθρο που αναφέρεται στο αντάμωμα, μετά σαράντα χρόνια, των αποφοιτησάντων το 1976 από τη Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία Ιωαννίνων και ένα άρθρο που παρουσιάζει τη συνολική εικόνα του Ιστολογίου μου.

Παραθέτω και μερικές φωτογραφίες από το αρχείο μου από τα χρόνια που ήμουν δάσκαλος· οι περισσότερες είναι από δώρα που μου έχουν κάνει οι μαθητές μου και οι σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων. Δυστυχώς, δεν έχω φωτογραφίες απ' όλες τις τάξεις που έχω διδάξει! Μακάρι να είχα την έμπνευση να βγάζω μία φωτογραφία με κάθε τάξη στο τέλος του διδακτικού έτους!

Στο παρόν βιβλίο έχω συμπεριλάβει και το βιογραφικό μου, που εμπεριέχει όλα τα σχολεία στα οποία έχω διδάξει.

Μερικές φορές στη συγγραφική μου διαδρομή νόμισα ότι είχα τελειώσει με το βιωματικό γράψιμο· όμως, αρκετοί μαθητές μου επιδοκιμάζοντας τα γραφόμενά μου με παρότρυναν να συνεχίσω να γράφω κείμενα απ' το πεδίο της σχολικής πράξης· επιπλέον, επανέφεραν στη μνήμη μου και κάποια γεγονότα από τα χρόνια που με είχαν δάσκαλο, που τα αξιοποίησα στο συγγραφικό μου έργο. Για τη συμβολή τους αυτή, τους ευχαριστώ και τους ευγνωμονώ!

Κάπου εδώ, φαίνεται να τελειώνει το συγγραφικό μου ταξίδι.

Είναι γεγονός ότι έγραψα περισσότερα απ' όσα προσδοκούσα. Τα βιβλία μου: «Απ' το εκπαιδευτικό μου ταξίδι», «Εκπαιδευτικά άρθρα και άλλα» και «Συν τοις άλλοις», δεν τα εμπορεύομαι· δεν δικαιούμαι άλλωστε, γιατί έχω την αίσθηση ότι τα πνευματικά δικαιώματα δεν ανήκουν αποκλειστικά σ' εμένα αλλά και στους μαθητές μου· τα προσφέρω, όμως, ηλεκτρονικά, στους επισκέπτες του Ιστολογίου μου

Τέλος, ας μου επιτραπεί να δηλώσω ικανοποιημένος, γιατί διαπίστωσα ότι τα άρθρα μου προκάλεσαν το ενδιαφέρον των δασκάλων και των φοιτητών των Παιδαγωγικών Σχολών. Ελπίζω να φανούν και χρήσιμα στο πεδίο της σχολικής πράξης.

Ιωάννινα 6 Ιουλίου 2018

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Κατά καιρούς νόμιζα ότι είχα τελειώσει με το βιωματικό γράψιμο, αλλά όλο και κάτι προέκυπτε και συνέχιζα να γράφω.

Η παρούσα έκδοση βγήκε για να συμπεριλάβει τα άρθρα που έγραψα μετά την 6η Ιουλίου του 2018, για να είναι κι αυτά μέρος του τρίτου βιβλίου μου.

Το τελευταίο άρθρο, «Λούση, η λατρεμένη της γειτονιάς!», είναι το κίνηιο άσμα της συγγραφικής δράσης του Τάσου, του δίδυμου αδερφού μου, που έφυγε από τη ζωή, σαν σήμερα, πριν ένα χρόνο.

Εκ των πραγμάτων πέφτει η αυλαία και στη δική μου συγγραφική δράση που για πολλά χρόνια συμβάδιζε με αυτή του Τάσου.

Ιωάννινα 19 Σεπτεμβρίου 2024

ΚΑΘΕ ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΔΥΣΚΟΛΗ

Σε παλαιότερα άρθρα μου έχω γράψει για την ανάγκη ουσιαστικής επιμόρφωσης των νέων δασκάλων, για τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν στο ξεκίνημά τους, καθώς και για το δικό μου δύσκολο ξεκίνημα. Θα ήθελα, όμως, να γράψω και κάτι παραπάνω γι' αυτά τα θέματα, και να επαναλάβω και κάποια πράγματα που τα θεωρώ πολύ σημαντικά για την επιτυχία του παιδαγωγικού και διδακτικού έργου.

Είναι γεγονός ότι οι νεοδιόριστοι δάσκαλοι δεν στηρίζονται επαρκώς στο εκπαιδευτικό τους έργο, με αποτέλεσμα, συχνά, να αμφιβάλλουν για τις ενέργειές τους, να αντιμετωπίζουν δυσκολίες που τις θεωρούν αζεπέραστες και να απογοητεύονται! Όλοι οι δάσκαλοι πέρασαν απ' αυτό το στάδιο της μοναξιάς και της ανασφάλειας, μέχρι να προσαρμοστούν, τελικά, στο «επάγγελμα» που επέλεξαν. (Το «επάγγελμα» το βάζω σε εισαγωγικά, γιατί είναι κάτι παραπάνω από επάγγελμα: είναι λειτουργήμα· κι ας μην το βλέπουν έτσι οι περισσότεροι πολιτικοί και συνδικαλιστές, όπως αποδεικνύουν διαχρονικά με τις πράξεις τους!)

Το έλλειμμα που έχουν στην παιδαγωγική και διδακτική πράξη οι νεοδιόριστοι δάσκαλοι, μπορεί εγκαίρως να καλυφθεί με την αξιοποίηση των ικανών και έμπειρων δασκάλων, καθώς και των καλών σχολικών συμβούλων. Είναι κρίμα η εμπειρία τους να μην μεταβιβάζεται με έναν οργανωμένο τρόπο στους νεότερους!

Είχα την τύχη, στο ξεκίνημα της διδασκαλικής μου θητείας να δεχθώ μία σπάνια και απρόσμενη βοήθεια, παρακολουθώντας τον επιθεωρητή να διδάσκει στην τάξη μου! Πραγματοποίησε μία πάρα πολύ καλή διδασκαλία που με βοήθησε, εκτός των άλλων, να συνειδητοποιήσω ότι θα πρέπει να συμβουλευόμαι τους έμπειρους και ικανούς δασκάλους! Γι' αυτό και δεν δίσταζα τα πρώτα χρόνια, όταν δυσκολευόμουν σε παιδαγωγικά ή διδακτικά θέματα, να απευθύνομαι στους καλούς δασκάλους· όπως δεν δίσταζα και τα επόμενα χρόνια, όταν δυσκολευόνταν οι νέοι συνάδελφοί μου να μοιράζομαι μαζί τους την εμπειρία που απέκτησα. Γνωρίζω, λοιπόν, από πρώτο χέρι τι σημαίνει ουσιαστική βοήθεια σε πρακτικό επίπεδο, και γι' αυτό επιμένω και με το παρόν άρθρο μου στην ανάγκη αξιοποίησης των έμπειρων και ικανών δασκάλων.

Πρότασή μου είναι να οριστούν ως επιμορφωτές, στα Περιφερειακά Επιμορφωτικά Κέντρα των νεοδιόριστων δασκάλων, και οι έμπειροι και ικανοί δάσκαλοι, για να πραγματοποιείται ένα μεγάλο μέρος της επιμόρφωσης στις αίθουσες των Δημοτικών Σχολείων, όπου οι δάσκαλοι - επιμορφωτές, παρουσία των επιμορφούμενων, θα διδάσκουν στην τάξη τους· στη συνέχεια, οι δειγματικές αυτές διδασκαλίες, θα γίνονται αντικείμενο γόνιμης και εποικοδομητικής συζήτησης μεταξύ τους.

Όσον αφορά τους σχολικούς συμβούλους, πρότασή μου είναι να διδάσκουν και οι ίδιοι, υποχρεωτικά, στις τάξεις των νεοδιόριστων δασκάλων, για να τους καθοδηγούν με συγκεκριμένες παιδαγωγικές και διδακτικές πρακτικές· αυτή θα είναι μια ουσιαστική βοήθεια προς τους νεοδιόριστους δασκάλους που σήμερα, δυστυχώς, δεν προσφέρεται από τους περισσότερους σχολικούς συμβούλους!

Για να υλοποιηθούν, όμως, οι πιο πάνω προτάσεις, απαιτείται αξιολόγηση στην Εκπαίδευση, που ακόμη είναι το ζητούμενο για το Υπουργείο Παιδείας! Ο νεοδιόριστος δάσκαλος, κάτω

απ' αυτές τις συνθήκες, δεν έχει άλλη επιλογή, από το να δώσει μόνος του τη μάχη στην αίθουσα διδασκαλίας! Για το λόγο αυτό, θα πρέπει να το πάρει απόφαση ότι μόνος του θα πορεύεται με τους μαθητές του, μόνος του θα αντιμετωπίζει τα προβλήματα που θα παρουσιάζονται, μόνος του θα αναζητεί τη βοήθεια των καλών και έμπειρων δασκάλων, αλλά και μόνος του πολλές φορές θα ανακαλύπτει καινούργια μονοπάτια που θα τον οδηγούν σε ένα καλό παιδαγωγικό και διδακτικό αποτέλεσμα! Βασιική, όμως, προϋπόθεση για να εμπνέεται και να καινοτομεί, είναι να αγαπάει τα παιδιά· κι η αγάπη, πάντα λειτουργεί αμφίδρομα στην εκπαιδευτική διαδικασία!

Ακόμη, θεωρώ πολύ βασικό για το δάσκαλο - το έχω γράψει και σε άλλα άρθρα μου, αλλά αισθάνομαι την ανάγκη να το ξαναγράψω - την πολύ καλή προετοιμασία που πρέπει να κάνει, πριν μπει στην αίθουσα να διδάξει. Πάντα προετοιμάζα πολύ καλά τα μαθήματα, από την πρώτη διδασκαλία μου ως αναπληρωτής, έως και την τελευταία ως έμπειρος.

Αλλά, εκτός από την καλή προετοιμασία, απαιτείται και υπομονή προς τους μικρούς μαθητές, που είναι βασικό στοιχείο επιτυχίας για το δάσκαλο. Είναι γεγονός ότι ο ανυπόμονος δάσκαλος αγχώνει το μαθητή και δεν τον αφήνει να λειτουργήσει κανονικά. Όταν ο μαθητής λειτουργεί υπό την πίεση και το φόβο του λάθους, δεν μπορεί να συγκεντρωθεί, δεν μπορεί να αποδώσει, και ούτε του είναι ευχάριστη η παραμονή του στην αίθουσα διδασκαλίας!

Η καλή προετοιμασία για τη διδασκαλία είναι εφικτή από όλους τους δάσκαλους, αρκεί να το θέλουν· όπως και η υπομονή με αρκετή προσπάθεια· όμως, η αγάπη προς όλους ανεξαιρέτως τους μαθητές, δεν είναι επίκτητη ιδιότητα! Ή την έχει ο δάσκαλος στο χαρακτήρα του ή δεν την έχει! Κι αν δεν την έχει, υπάρχει σοβαρό πρόβλημα! Θα βλέπει τη διδασκαλία

σαν αγγαρεία και θα βιάζεται να γεράσει για να βγει στη σύνταξη και να απαλλαγεί οριστικά από τους «κακιούς» μαθητές!

Κάποτε, όταν ήμουν δάσκαλος, με ρώτησε μία αναπληρώτρια δασκάλα, μόλις είχε βγει αγανακτισμένη από την τάξη της: «Με πόσα χρόνια υπηρεσίας μπορώ να κατοχυρώσω σύνταξη»; Της απάντησα: «Ακόμη δεν ξεκίνησες την θητεία σου και βιάζεσαι να γεράσεις!» Και μου ανταπαντάει: «Καλά λες, τι ήταν αυτό που σε ρώτησα»!

Είναι δυνατόν ο δάσκαλος να έχει μια δημιουργική και ήρεμη ζωή, αν δεν συμβιβαστεί (με την καλή έννοια το γράφω) με το «επάγγελμα» που επέλεξε να κάνει; Είναι δυνατόν να περιμένει πότε θα έρθει το πλήρωμα του χρόνου για να συνταξιοδοτηθεί; Θα φθαρεί πριν την ώρα του και θα την πληρώσει· αλλά μαζί του θα την πληρώσουν και οι μικροί μαθητές!

Εν κατακλείδι, για να υπάρχει αξιόλογο διδακτικό προσωπικό στα σχολεία μας θα πρέπει, αφενός μεν οι ίδιοι οι δάσκαλοι να αγαπάνε τα παιδιά και την Εκπαίδευση (εδώ ούτε το Πανεπιστήμιο ούτε και το Υπουργείο Παιδείας μπορεί να κάνει κάτι!), αφετέρου δε να στηρίζονται και να καθοδηγούνται από το ξεκίνημά τους, να επιμορφώνονται ανά τακτά χρονικά διαστήματα και φυσικά να αξιολογούνται για το εκπαιδευτικό τους έργο!

Ιωάννινα 1 Φεβρουαρίου 2017

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΕΙΓΜΑΤΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ

Η διδασκαλία, όταν προετοιμάζεται με μεράκι και αγάπη από το δάσκαλο, εξελίσσεται σε μια ευχάριστη διαδικασία με θετικά αποτελέσματα για τους μαθητές. Η μοναδική σχέση που αναπτύσσεται μεταξύ διδάσκοντος και διδασκόμενων, είναι αυτή που παίζει τον καθοριστικό ρόλο στο παιδαγωγικό και διδακτικό έργο. Για το λόγο αυτό, θα πρέπει οι δάσκαλοι να εκπαιδευτούν περαιτέρω στην τέχνη της διδασκαλίας, αξιοποιώντας και τη σύγχρονη τεχνολογία.

Συγκεκριμένα θα μπορούσαν κάποιοι έμπειροι και ικανοί δάσκαλοι, υπό την αιγίδα του Υπουργείου Παιδείας, να καταγράψουν σε βίντεο δειγματικές διδασκαλίες τους και στη συνέχεια τα βίντεο αυτά να αναρτηθούν στο Διαδίκτυο. Έτσι, θα δίνεται η ευκαιρία στους δασκάλους, και κυρίως στους νέους, να παρακολουθούν πολύ καλές διδασκαλίες απ' όλες τις τάξεις του Δημοτικού Σχολείου, και δεν θα χρειάζεται να «κανακαλύπτουν τον τροχό» σε κάθε τους βήμα. Υπάρχουν αξιόλογοι δάσκαλοι που επιθυμούν να παρουσιάσουν στην εκπαιδευτική κοινότητα τον τρόπο που παιδαγωγούν και διδάσκουν.

Θα μπορούσαν ακόμη και οι σύλλογοι δασκάλων όλης της χώρας, παράλληλα με τα συνδικαλιστικά θέματα, να ασχολούνται και λίγο περισσότερο με τα παιδαγωγικά και τα διδακτικά θέματα, αναρτώντας στο Διαδίκτυο δειγματικές διδασκαλίες καλών και έμπειρων δασκάλων της περιφέρειάς τους.

Δειγματικές διδασκαλίες κυκλοφορούν σήμερα στο YouTube με πρωτοβουλία μερικών δασκάλων και μάλιστα αρκετά βίντεο έχουν μεγάλο παιδαγωγικό και διδακτικό ενδιαφέρον· όμως, δεν καλύπτουν όλες τις τάξεις και όλα τα μαθήματα του Δημοτικού Σχολείου!

Κάθε ημέρα πραγματοποιούνται χιλιάδες διδασκαλίες στα σχολεία μας, και μάλιστα μερικές απ' αυτές από χαρισματικούς δασκάλους· διδασκαλίες με έμπνευση και χιούμορ, με απλότητα και πειθαρχία, και κυρίως, με αγάπη και κατανόηση! Είναι πραγματικά κρίμα, με τις δυνατότητες που έχει σήμερα η τεχνολογία, οι διδασκαλίες αυτές να μην ξεφεύγουν από τα όρια της συγκεκριμένης αίθουσας και να μην λειτουργούν ως επιμορφωτικό υλικό, όχι μόνο για τους εν ενεργεία δασκάλους, αλλά και για τους εκκολλημένους!

Εδώ και πολλά χρόνια οι φοιτητές του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης, στα πλαίσια της πρακτικής τους εξάσκησης, παρακολουθούν για μία εβδομάδα κάποιες διδασκαλίες στα Δημοτικά Σχολεία (όποιος δάσκαλος τους τύχει καλός ή κακός δεν ασχολείται κανείς), διδάσκουν και οι ίδιοι μία εβδομάδα, και εκεί τελειώνει η ιστορία! Δεν είναι δυνατόν μ' αυτές τις πρακτικές ασκήσεις να ετοιμάσεις τους δασκάλους στο δύσκολο έργο που τους περιμένει· χρειάζονται πολύ περισσότερο στον τομέα αυτό! Οι φοιτητές που συμμετέχουν σ' αυτές τις ολιγοήμερες πρακτικές ασκήσεις, αντιλαμβάνονται την αναγκαιότητα να αλλάξουν τα πράγματα· δεν το αντιλαμβάνονται, όμως, ή δεν θέλουν να το αντιληφθούν, αυτοί που βρίσκονται σε θέσεις ευθύνης και δράσης!

Είναι καιρός να υλοποιήσουμε κάποιες ουσιαστικές καινοτομίες στην Εκπαίδευση, όπως είναι η ανάρτηση δειγματικών διδασκαλιών στο Διαδίκτυο.

Ακόμη, υπό την αιγίδα του Υπουργείου Παιδείας, θα μπορούσαν να αναρτηθούν στο Διαδίκτυο και βίντεο με επιλεγμένες

πολιτιστικές και αθλητικές εκδηλώσεις από το Δημοτικό Σχολείο.

Εν κατακλείδι, αν το Υπουργείο Παιδείας, μέσα από αξιολογικές διαδικασίες, αναρτήσει στο Διαδίκτυο αξιολογικά βίντεο με δειγματικές διδασκαλίες και άλλες δραστηριότητες ικανών και έμπειρων δασκάλων, είναι σίγουρο ότι θα βοηθήσει ουσιαστικά τους νέους δασκάλους στο εκπαιδευτικό τους έργο, αλλά και τους φοιτητές του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης στη μελέτη τους γύρω από θέματα σχολικής πράξης.

Ιωάννινα 1 Μαρτίου 2017

ΑΡΩΜΑ ΤΑΞΗΣ

Ο δάσκαλος στην εκπαιδευτική του διαδρομή επαναλαμβάνεται όσον αφορά τη διδακτέα ύλη, της, ανία δεν υπάρχει γι' αυτόν που αγαπάει την Εκπαίδευση, γιατί κάθε τάξη έχει τη μοναδικότητά της. Οι μαθητές, ως ανεπανάληπτες προσωπικότητες, αφήνουν το δικό της αποτύπωμα στην ψυχή του καλού δασκάλου, της και το αντίθετο συμβαίνει, και μάλιστα σε μεγαλύτερο βαθμό!

Είναι στη φύση των μαθητών να επιδιώκουν την καλή επικοινωνία με το δάσκαλο της και να τον έχουν κοντά της σε όλα της τα προβλήματα. Αισθάνονται ασφάλεια και αυτοπεποίθηση, όταν τον βλέπουν με υπομονή και κατανόηση να ασχολείται μαζί της. Και οι παιδαγωγικές σχέσεις, όταν οικοδομούνται στην καλή επικοινωνία, σημαίνει ότι υπάρχει και αμοιβαία αγάπη, αμοιβαίος σεβασμός, αμοιβαία εκτίμηση αλλά και αμοιβαία ψυχική ευφορία· κι όλα αυτά έχουν άμεσο αντίκτυπο στην πρόοδο των μαθητών!

Συχνά, ως απόμαχος της Εκπαίδευσης, κάνω κάποια γυρίσματα στο χρόνο, ανοίγω τα αρχεία μου από τα σχολεία που υπηρέτησα και φέρνω στη μνήμη μου αρκετά περιστατικά με της μαθητές μου, που τα αξιοποιώ στο συγγραφικό μου έργο. Υπάρχουν της και τα περιστατικά εκείνα, τα οποία έχουν καταγραφεί τόσο έντονα στη μνήμη μου, που δεν πρόκειται ποτέ να τα σβήσει ο χρόνος και πάντα θα με ακολουθούν στη ζωή μου!

Της φορές κάποιιο παλιοί μαθητές μου με ρωτούν με ποια τάξη δέθηκα περισσότερο, και η απάντησή μου είναι: «εξίσου με της, ανεξάρτητα από το χρονικό διάστημα που δίδαξα!» Βέβαια, όταν είχα της της μαθητές για δύο συνεχόμενα διδακτικά έτη, εκ των πραγμάτων, είχα την ευκαιρία να κάνω περισσότερες καινοτομίες στην προσπάθειά μου να παρουσιάσω κάτι διαφορετικό στην τάξη· αυτή ήταν και η μόνη διαφορά με της της τάξης που δίδαξα για λιγότερο χρόνο.

Στα περιστατικά που θα αναφέρω παρακάτω – γνωστά και από προηγούμενα άρθρα μου – θα φανούν οι καλές παιδαγωγικές σχέσεις που είχα με της μαθητές μου, ανεξάρτητα από το χρονικό διάστημα που με είχαν δάσκαλο.

Το σχολικό έτος 1982-1983, διορίστηκα στο μονοθέσιο Δημοτικό Σχολείο του Γάλαρου, του Νομού Αχαΐας. Μετά από δύο μήνες δέχτηκα την αμοιβαία απόσπασή που μου πρότεινε της συνάδελφός μου και βρέθηκα στο 3^ο Δημοτικό Σχολείο Πειραιά. Τόσα χρόνια πέρασαν κι ακόμη δεν μπορώ να ξεχάσω τα θλιμμένα βλέμματα των μαθητών μου, την αμηχανία μου και τη στεναχώρια μου, όταν της ανακοίνωσα τη φυγή μου από το σχολείο! Παρέμεινα στο Γάλαρο μόνο για δύο μήνες, κι της δέθηκα μαζί μου οι μαθητές, κι εγώ δέθηκα μαζί της, αλλά και με της κατοίκους του χωριού είχα πολύ καλές σχέσεις, της φαίνεται και στο άρθρο μου, «Αναμνήσεις από το Γάλαρο Αχαΐας».

Δεν μπορώ ποτέ να ξεχάσω και το συγκινητικό περιστατικό με τη μαθήτριά μου την Ευδοξία που μου φίλησε τα χέρια, γιατί την έμαθα να διαβάζει και να γράφει στην ΣΤ' Τάξη του 7^{ου} Δημοτικού Σχολείου Περάματος, το σχολικό έτος 1984-1985, της αναλυτικά περιγράψω το γεγονός στο άρθρο, «Η ευγνωμοσύνη της Ευδοξίας».

Το σχολικό έτος 1993-1994, υπηρετούσα στο 1^ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας και είχα αναλάβει την ΣΤ' Τάξη. Μετά από

έξι μήνες, χωρίς να το περιμένω, αποσπάστηκα από την υπηρεσία για τρεις μήνες στο Περιφερειακό Επιμορφωτικό Κέντρο Κηφισιάς. Ήταν ξαφνικό και της στενοχώρησε όλους, και μάλιστα οι μαθητές μου αντέδρασαν με «ακραίο» και συγκινητικό τρόπο, ερχόμενοι στο σπίτι μου με πανό που έγραφε «Βασίλης Τασινός ήταν ο πιο καλός», διεκδικώντας δυναμικά το δάσκαλό της μέχρι το τέλος του διδακτικού έτους, της περιγράφω αναλυτικά το γεγονός στο άρθρο, «Διαδήλωση στο σπίτι».

Ακόμη, συγκινητικά ήταν και τα λόγια που μου έγραψε η Ηλιάνα – μόλις έμαθε ανάγνωση και γραφή – στην Α' Τάξη του 5^{ου} Δημοτικού Σχολείου Ιωαννίνων, το σχολικό έτος 2000-2001: «Αγαπητέ κύριε, της ευχαριστώ πολύ που με μαθαίνετε γράμματα. Της αγαπώ πολύ, θέλω να είστε καλά και ποτέ να μην αρρωστήσετε.»! Τα λόγια αυτά τα έγραψα και στα δύο προηγούμενα άρθρα μου, «Η πρώτη Έκθεση της Ηλιάνας» και «Τα πρωτάκια μου».

Υπάρχουν και πολλά άλλα περιστατικά αγάπης και εκτίμησης με πρωταγωνιστές της μαθητές μου· της, επέλεξα να γράψω τα ίδια, για να καταδείξω, μέσα από τα ασυνήθιστα αυτά γεγονότα, τη μεγάλη της αγάπη, που ήταν απόρροια των καλών παιδαγωγικών σχέσεων· ελπίζω να μην μου αποδοθεί έπαρση ή εγωισμός για την επιλογή μου αυτή· εξάλλου, το γράψιμό μου είναι κυρίως βιωματικό, και αναπόφευκτα θα περιλαμβάνει και τέτοια γεγονότα.

Τα χρόνια λοιπόν που ήμουν δάσκαλος, είχα μια καλή επικοινωνία με της μαθητές μου, οι οποίοι με ένιωθαν σαν έναν πολύ δικό της άνθρωπο και εκδήλωναν την αγάπη της ποιικιλοτρόπως! Η καλή επικοινωνία συνεχίζεται και σήμερα, με αρκετούς από της ενήλικες πλέον μαθητές μου, είτε με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, είτε με το τηλέφωνο, είτε δια ζώσης, όπου ανα-

πολούμε με πολλή αγάπη το χρονικό διάστημα που ήμασταν μαζί στην τάξη! Ακόμη, η επικοινωνία με της παλιούς μαθητές μου με βοηθάει να βγάλω από μέσα μου το παιδαγωγικό και διδακτικό υλικό που βρίσκεται εν υπνώσει, και έτσι να συνεχίζω τη συγγραφική μου δραστηριότητα! Δεν το κρύβω, ότι αρκετά κείμενα που έχω γράψει τα οφείλω στην επικοινωνία αυτή, στην οποία μάλιστα συμμετέχουν μαθητές από της περισσότερες τάξεις που έχω διδάξει!

Κάθε τάξη είχε και το άρωμά της!!!

Ιωάννινα 1 Δεκεμβρίου 2016

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ενα σημαντικό κεφάλαιο στα μαθητικά δρώμενα του Δημοτικού Σχολείου, είναι οι πολιτιστικές και αθλητικές εκδηλώσεις. Οι εκδηλώσεις αυτές έχουν την καθολική αποδοχή των μαθητών, όχι της και την πρόποσα αντιμετώπιση, διαχρονικά, από το Υπουργείο Παιδείας.

Σήμερα, οι πολιτιστικές και αθλητικές εκδηλώσεις επαφίενται μόνο στην καλή θέληση των εκπαιδευτικών!

Τα αναλυτικά προγράμματα του Υπουργείου Παιδείας θα πρέπει στον τομέα του πολιτισμού και του αθλητισμού να καθορίσουν ένα υποχρεωτικό και συγκεκριμένο πακέτο δραστηριοτήτων που θα υλοποιείται, κυρίως, από της εκπαιδευτικούς της Αισθητικής και της Φυσικής Αγωγής. Ακόμη, θα πρέπει σε όλα τα σχολεία να υπάρχει χορωδία, χορευτική ομάδα, θεατρική ομάδα, εικαστική ομάδα και αθλητική ομάδα, για να καλλιεργούνται οι κλίσεις των μαθητών και συγχρόνως να παρουσιάζονται αξιόλογες εκδηλώσεις κατά τη διάρκεια του διδακτικού έτους.

Οι σχολικές εορτές είναι καλές ευκαιρίες για το άνοιγμα του σχολείου στην κοινωνία, γιατί δίνεται η δυνατότητα της μαθητικές ομάδες να παρουσιάζουν σ' ένα ευρύτερο κοινό τα τραγούδια, της χορούς, της θεατρικές παραστάσεις, της αθλητικούς αγώνες, της εκθέσεις ζωγραφικής και χειροτεχνίας κ.α.

Όσοι ενήλικες συμμετείχαν ως μαθητές σε τέτοιες εκδηλώσεις, της θυμούνται με μεγάλη νοσταλγία!

Οι αθλητικοί αγώνες εντός του σχολείου ή εκτός του σχολείου με ομάδες γειτονικών σχολείων (ποδοσφαίρου, μπάσκετ, βόλεϊ, στίβου κτλ), καθώς και οι πολιτιστικές δραστηριότητες, είναι ισχυρά κίνητρα για να ασχοληθούν οι μαθητές και μετά τη σχολική της ζωή με τον αθλητισμό και τον πολιτισμό.

Ο ενήλικας που αγαπάει το καλό θέατρο, την καλή μουσική, τον αθλητισμό, το χορό κτλ, μπολιάστηκε από τα πρώτα χρόνια της ζωής του από την οικογένεια και κατόπιν από το σχολείο με τέτοιες παραστάσεις. Έτσι, έχει τη δυνατότητα να εντοπίζει με μεγάλη ευκολία το καλό πολιτιστικό υλικό που υπάρχει εν αφθονία σε διάφορους χώρους, προσπερνώντας το κακό που της υπάρχει εν αφθονία.

Παρεμπιπτόντως, θα ήθελα να αναφερθώ στη σπουδαία δουλειά που γίνεται εδώ και πολλά χρόνια στον τομέα του πολιτισμού στο Μουσικό Σχολείο Βόλου, γνωστό πλέον σε όλη την Ελλάδα για την αριότητά του και το υψηλό επίπεδο των παρεχόμενων γνώσεων. Έγινε παράδειγμα της μίμηση για όλα τα Μουσικά Σχολεία και όχι μόνο! Βλέπεις τη δουλειά της στην τηλεόραση ή στο YouTube και καμαρώνεις και της μαθητές και της δασκάλους της! Είναι δυνατόν αυτά τα παιδιά να μην ακολουθήσουν σωστή πορεία στη ζωή της!

Αν οι μαθητές σε όλα σχολεία της χώρας, και όχι μόνο στα Μουσικά Σχολεία, αποκτήσουν με τη βοήθεια των αναλυτικών προγραμμάτων και των εκπαιδευτικών ουσιαστική πρόσβαση στον πολιτισμό, θα μιλάμε για μια άλλη Ελλάδα! Κι αυτό δεν είναι ακατόρθωτο να γίνει!

Είναι γεγονός ότι τα προσχολικά και τα μαθητικά χρόνια, είναι καθοριστικά για τη ζωή του κάθε ανθρώπου. Για το λόγο αυτό θα πρέπει το Υπουργείο Παιδείας να βοηθήσει ουσιαστικά της μαθητές στην τρυφερή της ηλικία, με τη στελέχωση των scho-

λείων με κατάλληλο διδακτικό προσωπικό ειδικοτήτων και με την αναδιάρθρωση των αναλυτικών προγραμμάτων, για να αναπτύξουν πολύπλευρα την προσωπικότητά της.

Ιωάννινα 1 Νοεμβρίου 2016

ΕΠΙΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ Η ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΝΕΩΝ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Το Δημοτικό Σχολείο έχει ανάγκη από βιβλία που να είναι κατανοητά και ελκυστικά της μαθητές, και καλά εργαλεία για το δάσκαλο. Δυστυχώς, εδώ και της δεκαετίες, τα βιβλία της δεν ανταποκρίνονται, ικανοποιητικά, της μαθησιακές ανάγκες των μαθητών και ούτε διευκολύνουν το δάσκαλο στο διδακτικό του έργο!

Τα περισσότερα από τα βιβλία που χρησιμοποιούνται σήμερα στα σχολεία της είναι κακογραμμένα και κακέκτυπα αντίγραφα ξένων χωρών! Κι αυτό έγινε, γιατί οι συγγραφείς των βιβλίων αυτών, δεν επιλέχτηκαν με αξιολογικά κριτήρια· μπορεί να ήταν αρεστοί στην πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, αλλά δεν είχαν την ικανότητα να ασχοληθούν με ένα τόσο σοβαρό έργο, της είναι η συγγραφή των σχολικών βιβλίων.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της παρακμής, της σκεφτούμε στα παλαιότερα χρόνια πόσο σημαντικοί συγγραφείς, παιδαγωγοί και γλωσσολόγοι έγραψαν βιβλία για το Δημοτικό Σχολείο, της ο Νίκος Καζαντζάκης, ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου, ο Αλέξανδρος Δελμούζος, ο Μανόλης Τριανταφυλλίδης, ο Χρίστος Τσολάκης και πολλοί άλλοι.

Γιατί λοιπόν, εδώ και πολλά χρόνια, οι ιθύνοντες του Υπουργείου Παιδείας δεν παραδειγματίζονται από ορισμένες καλές πρακτικές του παρελθόντος και δεν αναθέτουν της άξιους αν-

θρώπους των Γραμμάτων – που δόξα τω Θεώ πάντα υπάρχουν στην Ελλάδα – τη συγγραφή των σχολικών βιβλίων;
Στην Πανελλαδική έρευνα που έγινε στα Δημοτικά Σχολεία για τα υπάρχοντα βιβλία από το Ινστιτούτο Παιδαγωγικών Ερευνών – Μελετών, κατόπιν πρότασης της Διδασιαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας, προέκυψε, ακόμη και από τα φτωχά και ελλιπή στοιχεία που ανακοίνωσαν το 2009 (!), ότι τα περισσότερα βιβλία έχουν σοβαρά προβλήματα και μάλιστα ορισμένα είχαν την ολική απόρριψη των δασκάλων! Και λοιπόν... ακόμη υπάρχουν στα σχολεία της και δημιουργούν προβλήματα και πονοκέφαλο σε δασκάλους, μαθητές και γονείς!!!

Στο άρθρο μου, «Τα βιβλία στο Δημοτικό Σχολείο», αναφέρομαι στα σχολικά βιβλία, της τα γνώρισα ως μαθητής και ως δάσκαλος, καθώς και στην ανάγκη να γραφούν νέα βιβλία για της της τάξεις του Δημοτικού Σχολείου.

Ελπίζω τα νέα βιβλία που κάποια στιγμή θα μπου στα σχολεία της να είναι ικανώς ικανών συγγραφέων και ικανών επιστημόνων της Αγωγής, που θα λαμβάνουν υπόψη της την ελληνική παράδοση, της απόψεις των μάχιμων εκπαιδευτικών και της ανάγκες των καιρών! Δεν της παίρνει ο χρόνος για της αστοχίες!

Ιωάννινα 1 Απριλίου 2017

ΤΟ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ ΩΡΑΡΙΟ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΣΕ ΣΥΝΑΡΤΗΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι ο δάσκαλος προσθέτοντας χρόνια υπηρεσίας, αντιμετωπίζει με μεγαλύτερη άνεση τα παιδαγωγικά και διδακτικά θέματα στην καθημερινή πρακτική της, όταν περάσουν πολλά διδακτικά χρόνια, επέρχεται κόπωση και η πείρα δεν μπορεί από μόνη της να την αντιμετωπίσει.

Δεν είναι εύκολο για έναν δάσκαλο με πολλά χρόνια υπηρεσίας να διδάσκει με πλήρες διδακτικό ωράριο και να έχει της αντοχές που απαιτούνται για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που παρουσιάζονται στην τάξη, και ούτε είναι εύκολο να έχει τη διάθεση να εναλλάσσει της μεθόδους διδασκαλίας και να ανανεώνει συνεχώς τον τρόπο επικοινωνίας με της μαθητές.

Ο κουρασμένος δάσκαλος γίνεται αντιληπτός από τους μαθητές του, γιατί δυσκολεύεται να επικοινωνήσει μαζί της. Είναι γνωστή η δυσανεμία των μαθητών και των γονέων της, όταν διδάσκουν ηλικιωμένοι και κουρασμένοι δάσκαλοι. Για το λόγο αυτό το διδακτικό ωράριο των δασκάλων είναι αναγκαίο να προσαρμόζεται ανάλογα με τα χρόνια υπηρεσίας της, για να συνεχίσουν να είναι αποδοτικοί, επικοινωνιακοί και να ανταπεξέρχονται στις καθημερινές δυσκολίες που προκύπτουν στην αίθουσα διδασκαλίας.

Βέβαια, μείωση του διδακτικού ωραρίου γίνεται στα σχολεία της εδώ και 20 χρόνια, όχι της με το σωστό τρόπο, γιατί η

μείωση αρχίζει από το 10^ο έτος υπηρεσίας, τότε που δεν την έχει ανάγκη ο δάσκαλος, για να τελειώσει το 20^ο έτος υπηρεσίας, τότε που αρχίζει η κόπωση για της περισσότερους δασκάλους!

Ακόμη, μείωση γίνεται και στο διδακτικό ωράριο των διευθυντών των σχολείων εδώ και 20 χρόνια, όχι της στο βαθμό που έχει ανάγκη η καλή λειτουργία του σχολείου.

Το εβδομαδιαίο διδακτικό ωράριο των εκπαιδευτικών της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης που ισχύει με το Νόμο 2517 του 1997, είναι το εξής: «Για εκπαιδευτικούς που υπηρετούν σε 1θέσια, 2θέσια και 3θέσια δημοτικά σχολεία, ανεξάρτητα από το βαθμό και τα χρόνια υπηρεσίας της, 25 ώρες. Για της εκπαιδευτικούς 4θέσιων και πάνω δημοτικών σχολείων που έχουν: από 0-10 έτη υπηρεσίας, 24 ώρες· από 10-15 έτη υπηρεσίας, 23 ώρες· από 15-20 έτη υπηρεσίας, 22 ώρες· και από 20 έτη υπηρεσίας και πάνω, 21 ώρες. Για διευθυντές 4θέσιων και 5θέσιων δημοτικών σχολείων, 20 ώρες. Για διευθυντές 6θέσιων μέχρι και 9θέσιων δημοτικών σχολείων, 12 ώρες. Για διευθυντές 10θέσιων και 11θέσιων δημοτικών σχολείων, 10 ώρες. Για διευθυντές 12θέσιων και πάνω δημοτικών σχολείων, 8 ώρες».

Κατά την άποψή μου μέχρι τα 20 χρόνια υπηρεσίας όλοι οι δάσκαλοι θα πρέπει να διδάσκουν 24 ώρες εβδομαδιαίως, εκτός από της δασκάλους των μονοθέσιων, διθέσιων και τριθέσιων, που λόγω των προγραμμάτων των σχολείων αυτών, είναι αναγκαίο να εξακολουθούν να διδάσκουν 25 ώρες. Πρότασή μου είναι η μείωση του εβδομαδιαίου διδακτικού ωραρίου για της δασκάλους τετραθέσιων και πάνω δημοτικών σχολείων να γίνει ως εξής: από 21- 25 έτη υπηρεσίας, 22 ώρες· από 26- 30 έτη υπηρεσίας, 20 ώρες· από 31- 35 έτη υπηρεσίας, 18 ώρες· και από 36 έτη υπηρεσίας και πάνω, το πολύ 16 ώρες. Η αναπροσαρμογή αυτή στο διδακτικό ωράριο δεν θα φέρει οικονομική επιβάρυνση στο Υπουργείο Παιδείας, γιατί οι ώρες των

εμπαιδευτικών που θα μειώνονται από το 21^ο έτος υπηρεσίας και πάνω, θα μεταφέρονται από την άστοχη μείωση των πρώτων χρόνων υπηρεσίας (από το 10^ο έως το 20^ο έτος). Όσον αφορά το διδακτικό ωράριο των διευθυντών (από τετραθέσια και πάνω δημοτικά σχολεία), μία μείωση των 2 ωρών εβδομαδιαίως, είναι εφικτή με τα σημερινά δεδομένα.

Πιστεύω πως της περισσότερους δασκάλους θα της βρει σύμφωνους η αυτονόητη αναπροσαρμογή που προτείνω, μακάρι να αντιληφθεί και το Υπουργείο Παιδείας τα αυτονόητα, γιατί δεν καταλαβαίνω με ποια λογική εδώ και 20 χρόνια, μειώνει το διδακτικό ωράριο των δασκάλων από το 10^ο έτος υπηρεσίας τους μέχρι το 20^ο, αφήνοντας έξω τα πιο δύσκολα χρόνια: χρόνια που για αρκετούς δασκάλους έχουν μεγάλη κόπωση, ψυχική εξάντληση, βαρεμάρα, νεύρα και της φορές και προβλήματα υγείας!

Η πολύ μεγάλη αύξηση που έγινε στα όρια ηλικίας για τη συνταξιοδότηση των εκπαιδευτικών την περίοδο της κρίσης (η αυτοδίκαιη απόλυση θα φτάσει σταδιακά το 2022, στο 67^ο έτος της ηλικίας!!! Που σημαίνει ότι τα χρόνια υπηρεσίας θα είναι πάνω από 40!!!), θα έχει ως αποτέλεσμα της τάξεις να υπολειμθούν, με κουρασμένους και γερασμένους δασκάλους, που θα αναγκάζονται να παίρνουν αλληπάλληλες αναρρωτικές άδειες για να τα βγάλουν πέρα, γιατί διαφορετικά θα βγαίνουν με το φορείο από την αίθουσα διδασκαλίας!

Με της υπερβολές που έγιναν εδώ και της δεκαετίες στο συνταξιοδοτικό της σύστημα, με της πρόωρες συντάξεις ακόμη και με 15 έτη υπηρεσίας, αλλά και με το κούρεμα των ταμειακών αποθεμάτων των ασφαλιστικών ταμείων, τώρα μαζί με τα ξερά καίγονται και τα χλωρά!

Είναι, της, πολύ κακό της υπερβολές στα όρια ηλικίας των προηγούμενων δεκαετιών να της διαδέχονται νέες υπερβολές

της τη διαφορετική κατεύθυνση! Γιατί μονίμως το συνταξιοδοτικό της σύστημα να βρίσκεται στα άκρα;

Αφού, της, έτσι τα κατάφεραν οι κυβερνώντες, και αναγκάζουν το δάσκαλο να διδάσκει και μετά τα 35 χρόνια υπηρεσίας (θα είναι ήδη πάνω από 60 ετών!), είναι επιτακτική η ανάγκη, τουλάχιστον, να μειωθεί ουσιαστικά το διδακτικό του ωράριο, της προανέφερα, μέχρι να επανεξεταστεί το θέμα του ορίου ηλικίας, γιατί η ίδια η ζωή είναι σίγουρο ότι θα το ξαναφέρει στο προσκήνιο! Οι δάσκαλοι που κρατούν σε καλό επίπεδο την ενεργητικότητά της και μπορούν να είναι αποδοτικοί κι αποδεκτοί από της μαθητές και της γονείς μετά από 35 χρόνια διδακτικής υπηρεσίας, είναι ελάχιστοι, και μόνο ως εξαιρέσεις μπορούν να καταγραφούν.

Δεν είναι δυνατόν, εν ονόματι της βιωσιμότητας του συνταξιοδοτικού συστήματος, να διδάσκουν στα σχολεία της ηλικιωμένοι δάσκαλοι, κουρασμένοι δάσκαλοι, και με προβλήματα υγείας! Τι νόημα έχει; Οι δάσκαλοι θα σέρνονται στην αίθουσα διδασκαλίας, τα παιδιά θα την πληρώνουν, και τα χρήματα που θα εξοικονομούνται από το Υπουργείο Οικονομικών (με την αύξηση του ορίου ηλικίας), θα δαπανώνται από το Υπουργείο Υγείας για την αποκατάσταση της υγείας των δασκάλων και από το Υπουργείο Παιδείας για την πρόσληψη αναπληρωτών για να καλύπτονται τα κενά που θα προκύπτουν από της πολλαπλές αναρρωτικές άδειες! Δώρον άδωρον δηλαδή!

Είναι γεγονός ότι μερικά επαγγέλματα, εκ των πραγμάτων, δεν μπορούν να ξεπερνούν κάποιο όριο ηλικίας. Δεν μπορεί για παράδειγμα ο στρατιωτικός που υπηρετεί της Εδικές Δυνάμεις να ξεπεράσει το όριο ηλικίας που η ίδια η στρατιωτική ζωή θέτει, γιατί παύει να είναι αξιόμαχος· και να θέλει να προσφέρει, δεν μπορεί! Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με το δάσκαλο, ο οποίος καθημερινά δίνει τη «μάχη» του με της μικρούς μαθητές στην αίθουσα διδασκαλίας!

Ένα ακόμη μέτρο που θεωρώ σωστό και πρέπει να εφαρμοστεί, είναι οι εκπαιδευτικοί με πολλά χρόνια υπηρεσίας να έχουν τη δυνατότητα με πρωτοβουλία της να μειώνουν περαιτέρω το διδακτικό της ωράριο, με ανάλογη φυσικά μείωση των αποδοχών της. Ο κάθε εκπαιδευτικός, όταν βαραινουν τα χρόνια υπηρεσίας, γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα της αντοχές του και τα όριά του! Δεν πρέπει, λοιπόν, να στερείται της τέτοιου μέτρου, από τη στιγμή μάλιστα που όχι μόνο δεν επιβαρύνει οικονομικά το Υπουργείο Παιδείας, αλλά βοηθάει και στην καλύτερη λειτουργία του σχολείου!

Εν κατακλείδι, για να έχουμε ένα καλό παιδαγωγικό και διδακτικό αποτέλεσμα στα σχολεία της, θα πρέπει να αναπροσαρμοστεί το διδακτικό ωράριο στα χρόνια υπηρεσίας του κάθε εκπαιδευτικού, να μειωθεί περαιτέρω το διδακτικό ωράριο του διευθυντή, και φυσικά κανένας εκπαιδευτικός να μην ξεπερνάει το 60^ο έτος της ηλικίας του· τα 60 χρόνια είναι ταβάνι και δε χωράει ούτε μία ημέρα παραπάνω· είναι σοβαρό λάθος η υπέρβαση που έγινε! Αυτό πρέπει να το καταλάβουν όλοι οι εμπλεκόμενοι με τη δημόσια εκπαίδευση και να επανεξετάσουν το συντομότερο δυνατόν το όριο ηλικίας για τη συνταξιοδότηση των εκπαιδευτικών, πριν αρχίσουν να την πληρώνουν οι μαθητές! Η ελληνική κοινωνία γνωρίζει πολύ καλά ότι η μείωση του ορίου ηλικίας των εκπαιδευτικών δεν είναι σε καμιά περίπτωση προνομιακή μεταχείριση, αλλά αναγκαιότητα για την καλύτερη λειτουργία των σχολείων της!

1 Οκτωβρίου 2016

ΚΑΙΡΟΣ ΝΑ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΤΕΙ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Η ψυχή του σχολείου ήταν, είναι, και θα είναι, ο δάσκαλος! Της είναι που παιδαγωγεί και διδάσκει, κι της βρίσκει κοντά της ανάγκες των μαθητών! Για το λόγο αυτό, είναι χρέος της πολιτείας να στηρίζει το δάσκαλο πνευματικά, ηθικά και υλικά, κάτι που δυστυχώς δεν γίνεται στο βαθμό που απαιτείται!

Παρατηρούμε στη Δημόσια Εκπαίδευση, εδώ και δεκαετίες, να έχουν συσσωρευτεί πολλά προβλήματα, της κακογραμμένα σχολικά βιβλία, παρωχημένα προγράμματα σπουδών, ελάχιστη επιμόρφωση, ανύπαρκτη αξιολόγηση, αποθάρρυνση στην καινοτομία, πενιχρές απολαβές, απαξίωση του εκπαιδευτικού ρόλου, κομματικοί εγκάθετοι στην εκπαιδευτική ιεραρχία, κακές απομιμήσεις πρακτικών από εκπαιδευτικά συστήματα ξένων χωρών και πολλά άλλα!

Εύλογα αναρωτιέται κανείς, αν οι υπουργοί, οι υφυπουργοί και τα άλλα στελέχη του Υπουργείου Παιδείας που έφεραν τη Δημόσια Εκπαίδευση σ' αυτό το χάλι, ήταν πραγματικά τόσο ανίκανοι ή σκοπίμως αδιαφορούσαν για την ουσιαστική μόρφωση των μαθητών των δημοσίων σχολείων; Πάντως, δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι πολλοί πολιτικοί – και μάλιστα μερικοί εξ αυτών ηγήθηκαν και του Υπουργείου Παιδείας – δεν επέλεξαν για τη μόρφωση των παιδιών της το δημόσιο σχολείο, αλλά το ιδιωτικό!

Παρήγορο για τη Δημόσια Εκπαίδευση είναι οι καλοί δάσκαλοι, που είναι πολλοί, και δίνουν καθημερινά τη μάχη της στην αίθουσα διδασκαλίας· είναι αυτοί που παρόλες της αντιξοότητας καταφέρνουν και κρατούν ακόμη όρθιο το δημόσιο σχολείο!

Για να αναβαθμιστεί η Δημόσια Εκπαίδευση θα πρέπει το Υπουργείο Παιδείας, εκτός από την ουσιαστική στήριξη του δασκάλου, να σχεδιάσει – με τη συνδρομή των άξιων επιστημόνων της Αγωγής και των άξιων εκπαιδευτικών της σχολικής πράξης – ένα εκπαιδευτικό σύστημα που να ανταποκρίνεται της ελληνικές παραδόσεις και της ανάγκες των καιρών· με της κομματικούς εγγάθετους σε θέσεις ευθύνης και της κακές απομιμήσεις πρακτικών από εκπαιδευτικά συστήματα ξένων χωρών δεν πάμε πουθενά! Είναι επιτακτική ανάγκη να απλωθεί ο ιστός της αξιοκρατίας σε όλα τα επίπεδα της Εκπαίδευσης!

Ζούμε στην εποχή της παγκοσμιοποίησης και δεν έχουμε, πλέον, το περιθώριο για της αστοχίες και κομματικές αντιδικίες στο χώρο της Εκπαίδευσης! Οι καιροί ου μενετοί!

1 Ιουνίου 2017

ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Η συχνή ανταλλαγή παιδαγωγικών και διδακτικών εμπειριών μεταξύ των δασκάλων είναι απαραίτητη, αφενός μεν για τη βελτίωση της παιδαγωγικής και διδακτικής πρακτικής, αφετέρου δε για τη βελτίωση των επισημών της Αγωγής.

Σήμερα, μέσω του Διαδικτύου, είναι πολύ πιο εύκολη η ανταλλαγή παιδαγωγικών και διδακτικών εμπειριών, καθώς και προτάσεων και απόψεων, όχι μόνο μεταξύ των δασκάλων, αλλά και των άλλων φορέων της Εκπαίδευσης.

Ήδη κάποιοι δάσκαλοι δημοσιεύουμε στο προσωπικό μας Ιστολόγιο εμπειρίες, απόψεις και προτάσεις, συμμετέχοντας έτσι σ' έναν άτυπο διάλογο για την αναβάθμιση της Εκπαίδευσης.

Όμως, είναι ανάγκη περισσότεροι δάσκαλοι, ειδικά οι απόμαχοι που έχουν πολύ χρόνο στη διάθεσή τους και πολλές εμπειρίες, να «εκμεταλλευτούν» το Διαδίκτυο και να δημοσιεύσουν εκπαιδευτικά κείμενα απ' το πεδίο της σχολικής πράξης.

Έχω διαπιστώσει ότι πολλοί νέοι δάσκαλοι, αλλά και φοιτητές του Παιδαγωγικού Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης, διαβάζουν τα βιωματικά κείμενα των εμπειριών δασκάλων, γιατί τους βοηθούν στη μελέτη τους γύρω από θέματα σχολικής πράξης.

Όταν ήμουν δάσκαλος, είχα την καλή συνήθεια να συζητώ με τους συναδέλφους μου διάφορα γεγονότα απ' την αίθουσα δι-

δασκαλίας, κι αυτό βοηθούσε πολύ το εκπαιδευτικό έργο όλων μας. Δυστυχώς, κάποια απ' αυτά τα γεγονότα δεν τα θυμάμαι! Μακάρι να κρατούσα περισσότερες σημειώσεις από τα μάχιμα χρόνια· αν το είχα κάνει, σήμερα θα είχα ένα πολύ πιο πλούσιο αρχείο στη διάθεσή μου!

Καλό θα είναι οι δάσκαλοι από το ξεκίνημα της θητείας τους να φτιάξουν ένα αρχείο στον υπολογιστή τους και να καταγράφουν ενδιαφέρουσες παιδαγωγικές και διδακτικές εμπειρίες· αρχείο το οποίο θα μπορούν να το αξιοποιούν στο εκπαιδευτικό τους έργο, αλλά και αργότερα στην πιθανή συγγραφική τους δραστηριότητα. Τα χρόνια περνούν... και η λήθη καιροφυλάκτει!

Κλείνω το σημείωμα τούτο με μια ευχή: Περισσότεροι δάσκαλοι να αποκτήσουν το δικό τους Βήμα στο Διαδίκτυο και να δημοσιεύουν εκπαιδευτικά άρθρα με εμπειρίες, απόψεις και προτάσεις, για να συμβάλλουν έτσι στην αναβάθμιση της Εκπαίδευσης!

1 Μαΐου 2017

ΜΙΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΠΟΡΕΙΑ

Ο επαγγελματικός μου προσανατολισμός στο 18^ο έτος της ηλικίας μου ήταν κάπως ασυνήθιστος. Μόλις τελείωσα το εξατάξιο Γυμνάσιο, ήθελα να γίνω αεροπόρος, αλλά δεν μου επιτράπη την εποχή εκείνη, αμέσως μετά την πτώση της χούντας, λόγω «ανεπίληπτης διαγωγής», όπως κομψά είχε μετονομάσει η πρώτη μεταχουντική κυβέρνηση τα «κοινωνικά φρονήματα», δηλαδή τις πολιτικές πεποιθήσεις της οικογένειας για να καταλαβαίνουν οι νεότεροι! Δεν έδωσα, λοιπόν, εξετάσεις στη Σχολή Ικάρων· έδωσα, όμως, εξετάσεις για ασυρματιστής στη Σχολή του Εμπορικού Ναυτικού και για δάσκαλος στην Παιδαγωγική Ακαδημία, το καλοκαίρι του 1974 (με διαφορά ολίγων ημερών), και είχα επιτυχία και στις δύο Σχολές.

Ξεκίνησα τη φοίτησή μου από τη Σχολή του Εμπορικού Ναυτικού, αλλά δεν μου άρεσε, και σε λίγες ημέρες τα παράτησα για να σπουδάσω δάσκαλος στην Παιδαγωγική Ακαδημία. Έτσι από τον αέρα βρέθηκα στη θάλασσα, και από τη θάλασσα στη στεριά! Έγινα δάσκαλος, χωρίς να είναι η πρώτη μου επιλογή, αλλά ούτε και η δεύτερη!

Δεν μπορώ, λοιπόν, να ισχυριστώ ότι το όνειρό μου ήταν να γίνω δάσκαλος. Όμως, η παιδαγωγική και η διδακτική ευθύνη που ανέλαβα, με προσγείωσαν γρήγορα στο χώρο της Εκπαίδευσης! Η διδασκαλία, ημέρα την ημέρα με κέρδιζε, γιατί είχα

απέναντί μου τους μικρούς μαθητές, που περίμεναν πολλά από εμένα!

Το «επάγγελμα» του δασκάλου μου έδωσε μεγάλη ικανοποίηση και δυνατές συγκινήσεις· ευτυχώς, στα δεκαοκτώ μου χρόνια, έκανα τη σωστή επιλογή, αν και δεν το είχα καταλάβει στο ξεκίνημα της διδασκαλικής μου θητείας!

Στη μακρά εκπαιδευτική μου διαδρομή και στη βραχεία συγγραφική μου δράση, πολύτιμη στάθηκε η αγάπη των μαθητών μου· την αισθανόμουν στο κάθε εκπαιδευτικό μου βήμα και την αισθάνομαι στην κάθε συγγραφική μου δραστηριότητα!

Σήμερα, ως βετεράνος της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, νοσταλγώ πολύ τα χρόνια που δίδαξα στο Δημοτικό Σχολείο κι αυτός είναι ένας επιπρόσθετος λόγος που συνεχίζω να γράφω κείμενα «απ' το πεδίο της μάχης»!

Γράφω ακόμη - ας μη θεωρηθεί εγωιστικό - για να αφήσω στους νέους δασκάλους κάποια βιώματά μου από την πορεία μου στη Δημόσια Εκπαίδευση, γιατί έχω την αίσθηση ότι κάτι μπορούν να προσφέρουν.

Για όλα τα παραπάνω, το παρόν σημείωμα θα ήθελα να το αφιερώσω στους νεοδιόριστους δασκάλους που βρέθηκαν από σπόντα στον χώρο της Εκπαίδευσης, όπως κι εγώ, και να τους επισημάνω ότι θα πρέπει να έχουν υπομονή και να μην απογοητεύονται, γιατί η διδασκαλία είναι μία διαδικασία που μπορεί - σε λίγο σχετικά χρόνο - να σε κερδίσει οριστικά!

Ιωάννινα 1 Ιανουαρίου 2017

ΑΝΤΑΜΩΜΑ ΣΤΗ ΖΩΣΙΜΑΙΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΜΕΤΑ 40 ΧΡΟΝΙΑ!

Οι αποφοιτήσαντες το 1976 από τη Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία Ιωαννίνων, αντάμωσαν στα Γιάννενα, στις 2 Ιουλίου 2016, ημέρα Σάββατο, στις 7 το απόγευμα, στην είσοδο της Ακαδημίας, μετά από ένα ραντεβού που προέκυψε, κυρίως, από τις προσπάθειες των δασκάλων, Αποστόλη Χασκή, Λάμπρου Σκλαβούνου και Νίκου Τζίμα!

Την Τετάρτη 29 Ιουνίου, τρεις ημέρες πριν το αντάμωμα, οι Γιαννιώτες δάσκαλοι, Νίκος Τζίμας, Αλέκος Ταμβάκος, Μιχάλης Σκούφης, Γιάννης Αγγέλης και Βασίλης Τασινός, μαζί με τον Πρεβεζιάνο δάσκαλο, Αποστόλη Χασκή, συναντήθηκαν στην καφετέρια «Κυρα - Φροσύνη» και προετοίμασαν, λεπτομερώς, το πρόγραμμα του Σαββάτου.

Αποφάσισαν ομόφωνα: πρωινός καφές στην «Οαση», μαζί με τους πρώτους «ξένους» αφιχθέντες δασκάλους, στη συνέχεια τσίπουρο στο «Έναστρο» και το βράδυ - μετά τη συνάντηση στην Ακαδημία - φαγητό στη «Γάστρα».

Όλα εξελίχθηκαν σύμφωνα με το σχεδιασμό!

Ενθουσιασμός, νοσταλγία και συγκίνηση, ήταν τα κυρίαρχα συναισθήματα στο αντάμωμα μπροστά στην πύλη της Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας! Αξίζει να αναφερθεί ότι η αναγνώριση μεταξύ των συναδέλφων δεν ήταν εύκολη υπόθεση!

Υπήρξαν δυσκολίες! Μετά 40 χρόνια... η πρώτη επαφή, ήταν για όλους μια ευχάριστη ψυχρολουσία... Γιατί να το κρύψωμεν άλλωστε... ο μεγαλύτερος «εχθρός» είναι ο συνομήλικος, γιατί στο πρόσωπό του βλέπεις την ηλικία σου!

Δεν χρειάζεται να γραφούν περισσότερα για το αντάμωμα αυτό· οι φωτογραφίες από την «Κυρα - Φροσύνη», την «Οαση», το «Εναστρο», τη «Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία» και τη «Γάστρα», αποτυπώνουν τις ωραίες στιγμές!

Καλή αντάμωση στο επόμενο ραντεβού των αποφοίτων του 1976, που ορίστηκε - με δημοκρατικές διαδικασίες στη Γενική Συνέλευση της «Γάστρας» - το πρώτο Σάββατο του Ιουλίου του 2019 (6 Ιουλίου), στις 7 το απόγευμα, πάλι στην είσοδο της Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ιωαννίνων.

Υγεία και ευτυχία σε όλες και σε όλους!

Ιωάννινα 9 Ιουλίου 2016

ΤΟ ΙΣΤΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

Στο Ιστολόγιό μου, «Εκπαιδευτικές Διαδρομές - Βασιλῆς Ἵασινός» (blogs.sch.gr/vtasinos), ἔχω δημοσιεύσει ὅλα τα εκπαιδευτικά ἀρθρα που ἔχω γράψει, καθῶς και φωτογραφίες και βίντεο ἀπὸ το εκπαιδευτικό μου ταξίδι και ὄχι μόνο.

Ἡ πολὺχρονη θητεία μου στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση (1979-2011), ἀπὸ τη θέση του δασκάλου, του διευθυντή και του προϊσταμένου εκπαιδευτικῶν θεμάτων, μου ἔδωσε τη δυνατότητα να γράψω ἀπὸ το πεδίο της παιδαγωγικῆς, διδακτικῆς και διοικητικῆς πράξης.

Τα ἀρθρα μου εμπεριέχουν καλές πρακτικές για το δάσκαλο, προτάσεις για την αναβάθμιση της εκπαίδευσης και ενθυμήματα ἀπὸ το εκπαιδευτικό μου ταξίδι.

Ακόμη, ἔγραφα για τα μαθητικά μου βιώματα, που ἀνάγονται στα χρόνια της αυταρχικῆς αγωγῆς, γιατί πιστεύω ὅτι κάτι ἔχουν να προσφέρουν στους νέους εκπαιδευτικούς.

Κατ' ἐξαιρεση ἔγραφα και τέσσερα ἀρθρα, «Τα νιάτα τα γραμμένα», «Ἡ Δημοκρατία σήμερα», «Κάθε ἕνας εἶναι ἕνας που σύνορο πονά» και «Ἐν χορῶ και οργάνοις», εἰτὸς της εκπαιδευτικῆς μου διαδρομῆς, τα οποία ὁμως ἔχουν σχέση με την Παιδεία, τη Δημοκρατία και τον Πολιτισμό.

Τα ἀρθρα μου, «Συνδικαλισμός, κομματισμός κι αναξιοκρατία, τα τρία δεινά της ελληνικῆς εκπαίδευσης», «Πῶς θα αναβαθμιστεῖ ἡ Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση»

και «Γιατί δεν πρέπει να απεργούμε εμείς οι δάσκαλοι», δημοσιεύτηκαν διαδοχικά στο περιοδικό «Οικονομικός Ταχυδρόμος» το 1992, το 1993 και το 1994. Τα έχω αναδημοσιεύσει όμως στο Ιστολόγιο, γιατί ακόμη και σήμερα, δυστυχώς, διατηρούν την επικαιρότητά τους.

Έχω αναδημοσιεύσει ακόμη αποσπάσματα από μεγάλα έργα διανοούμενων που έχουν σχέση με την Παιδεία και την Προστασία του Περιβάλλοντος, κι ένα κινέζικο παραμύθι με ιδιαίτερη παιδαγωγική και συναισθηματική αξία.

Επίσης αναδημοσίευσα ενδιαφέροντα άρθρα και βίντεο του δασκάλου και αδερφού μου Αναστασίου Τασινού απ' το πεδίο της σχολικής πράξης.

Η δημιουργία του Ιστολογίου μου στο Πανελλήνιο Σχολικό Δίκτυο, μου έδωσε πολύ μεγάλη ικανοποίηση, γιατί κατάφερα μέσα από τα κείμενά μου να δώσω χαρά στους μαθητές μου, που όσο περνάει ο καιρός, όλο και περισσότεροι με εντοπίζουν στο Διαδίκτυο και επικοινωνούν μαζί μου με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, το τηλέφωνο ή διά ζώσης! Η μεγάλη τους αγάπη, και τότε που με είχαν δάσκαλο και τώρα που επικοινωνούν μαζί μου, υπήρξε καθοριστική στην εκπαιδευτική και συγγραφική μου διαδρομή!

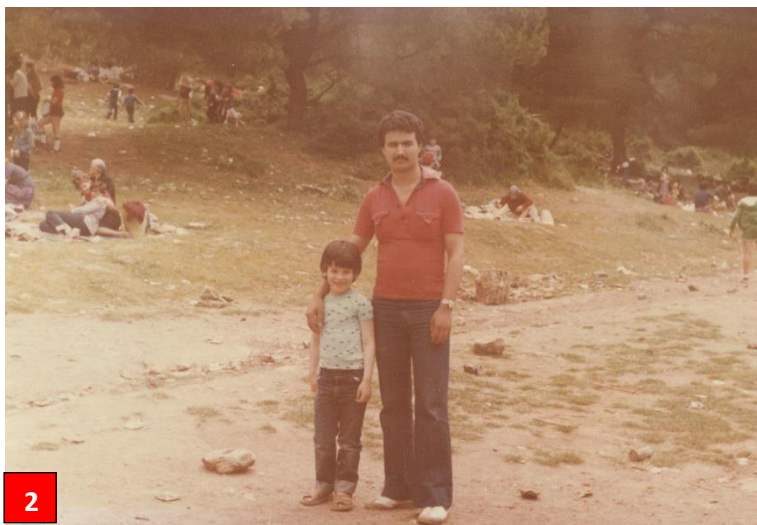
Ακόμη, το Ιστολόγιο μού έδωσε και τη χαρά να επικοινωνώ και να συναντιέμαι με φίλους και συναδέλφους που έρχονται από το μακρινό παρελθόν!

Το Ιστολόγιό μου θα είναι πάντα διαθέσιμο στους μαθητές μου που θέλουν να δημοσιεύσουν κάποια ενθυμήματα απ' την μαθητική τους ζωή ή κάποια άρθρα σχετικά με την Παιδεία. Ακόμη, αν έχουν στο αρχείο τους φωτογραφίες ή βίντεο από τα μαθητικά τους χρόνια (σχολικές εκδηλώσεις, εκδρομές κ.τ.λ.) και επιθυμούν την ανάρτησή τους, ας επικοινωνήσουν μαζί μου (vtasinos@yahoo.gr).

Στους επισκέπτες του Ιστολογίου μου προσφέρω ηλεκτρονικά βιβλία μου, «Απ' το εκπαιδευτικό μου ταξίδι», «Εκπαιδευτικά άρθρα και άλλα» και «Συν τοις άλλοις», τα οποία εμπεριέχουν όλα τα άρθρα που έχω γράψει.

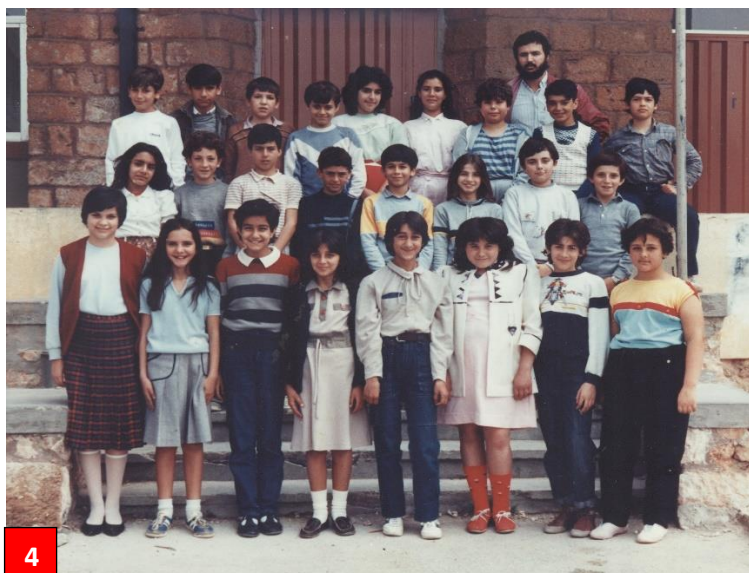
Προσδοκώ τα γραφόμενά μου να φανούν χρήσιμα στους εκπαιδευτικούς, στους φοιτητές των Παιδαγωγικών Σχολών και στους υπεύθυνους της Εκπαίδευσης.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΑΠΟ ΤΟ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΜΟΥ ΤΑΞΙΔΙ

3

4

11

12

25

26

Σχόλια φωτογραφιών

Φωτογραφίες 1 και 2 Με τα «πρωτόκρια μου» Χαρούλα και Παναγιώτη, εκδρομή στο Διόνυσο Αττικής, 137ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών (Κάτω Πετράλωνα), Τάξη Α', Σχολικό έτος 1979- 1980.

Φωτογραφία 3 Με τους μαθητές μου στο 3ο Δημοτικό Σχολείο Περάματος, Τάξη Γ', Σχολικό έτος 1983 - 1984.

Φωτογραφία 4 Με τους μαθητές μου στο 7ο Δημοτικό Σχολείο Περάματος, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1984 - 1985.

Φωτογραφία 5 Με τους μαθητές μου επίσκεψη στην Αιρόπολη, 7ο Δημοτικό Σχολείο Περάματος, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1984 - 1985.

Φωτογραφίες 6, 7 και 8 Θεατρική παράσταση, «Ειρήνη», από τους μαθητές μου στο 7ο Δημοτικό σχολείο Περάματος στη σχολική γιορτή με τη λήξη των μαθημάτων, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1984-1985.

Φωτογραφία 9 Με τους μαθητές μου στο 2^ο Δημοτικό Σχολείο Νέας Φιλαδέλφειας, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1985 - 1986.

Φωτογραφία 10 Με τους μαθητές μου εκδρομή στο Άλσος Νέας Φιλαδέλφειας, 2ο Δημοτικό Σχολείο Νέας Φιλαδέλφειας, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1985 - 1986.

Φωτογραφία 11 Στο σπίτι της μαθήτριάς μου Μερόπης την ημέρα των γενεθλίων της, 2ο Δημοτικό Σχολείο Νέας Φιλαδέλφειας, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1985 - 1986.

Φωτογραφία 12 Με τους μαθητές μου στο Δημοτικό Σχολείο Τύμβου Μαραθώνα, Τάξη Α', Σχολικό έτος 1989- 1990.

Φωτογραφία 13 Με τους μαθητές μου στο 1^ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1990 - 1991.

Φωτογραφία 14 Με τους μαθητές μου στο 1ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας, Τάξη Ε', Σχολικό έτος 1991 - 1992.

Φωτογραφία 15 Με τους μαθητές μου στο 1ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1992 - 1993.

Φωτογραφία 16 Με τους μαθητές μου στην αίθουσα διδασκαλίας του 1ου Δημοτικού Σχολείου Παιανίας, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1992 – 1993.

Φωτογραφίες 17, 18 και 19 Οι μαθητές μου στην αίθουσα διδασκαλίας του 1ου Δημοτικού Σχολείου Παιανίας, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1992 – 1993.

Φωτογραφία 20 Με τους μαθητές μου στο 1ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1993 - 1994.

Φωτογραφίες 21, 22, 23, 24, 25 και 26 Θεατρική παράσταση, «Να ζει το Μεσολόγγι», από τους μαθητές μου στο 1ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας στην εθνική επέτειο της 25^{ης} Μαρτίου, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1993 - 1994.

Φωτογραφίες 27, 28 και 29 Διαδήλωση στο σπίτι μου από τους μαθητές μου με σκοπό τη ματαίωση της φυγής μου από το 1^ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας για υπηρεσιακούς λόγους, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1993 - 1994 (σχετικό άρθρο έχω γράψει στο βιβλίο μου «Απ' το εκπαιδευτικό μου ταξίδι»).

Φωτογραφίες 30 και 31 Η διαδήλωση στο σπίτι μου ολοκληρώθηκε με χορό από τους μαθητές μου, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1993 -1994.

Φωτογραφία 32 Με τους μαθητές μου στο 1^ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας, Τάξη Ε', Σχολικό έτος 1994 - 1995.

Φωτογραφία 33 Με τους μαθητές μου στο 38^ο Δημοτικό Σχολείο Περιστερίου, Τάξη ΣΤ', Σχολικό έτος 1995 - 1996.

Φωτογραφία 34 Με τους μαθητές μου στο 5^ο Δημοτικό Σχολείο Ιωαννίνων, Τάξη Α', Σχολικό έτος 2000 - 2001.

Φωτογραφίες 35 και 36 Συν τοις άλλοις και δύο φωτογραφίες μου· η μία από την Παιανία το 1990 και η άλλη από τα Γιάννενα το 2018.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Όνομα: Βασίλειος
Επώνυμο: Τασινός
Όνομα πατρός: Αγγελής
Όνομα μητρός: Βιολέττα
Έτος γέννησης: 1956
Τόπος γέννησης: Δολιανά Ιωαννίνων
Διεύθυνση κατοικίας: Παπαφλέσσα 7, 45221 Ιωάννινα
E mail: vtasinos@yahoo.gr

ΣΠΟΥΔΕΣ

- Πτυχίο Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ιωαννίνων (1976)
- Πτυχίο Εξομοίωσης Παιδαγωγικού Τμήματος Πανεπιστημίου Ιωαννίνων (2000)
- Πιστοποιητικό Περιοδικής Επιμόρφωσης Π.Ε.Κ Ανατολικής Αττικής (1994)
- Πιστοποιητικό γνώσεων και δεξιοτήτων στους Η/Υ του Επιχειρησιακού Προγράμματος «Κοινωνία της Πληροφορίας» (2005)

- Παρακολούθηση Εκπαιδευτικών Σεμιναρίων και Συνεδρίων (1979-2011)

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

- Δάσκαλος σχολείου: είκοσι τρία χρόνια (1979-2002)
- Διευθυντής σχολείου: ένα χρόνο (1984-1985)
- Προϊστάμενος Εκπαιδευτικών Θεμάτων: εννέα χρόνια στη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Ιωαννίνων (2002-2011)

ΣΧΟΛΕΙΑ ΠΟΥ ΔΙΔΑΞΑ

❖ 137^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών – Κάτω Πετράλωνα (6/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1979-1980, δάσκαλος στην Α` τάξη (Αναπληρωτής)

.....

❖ 136^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών – Ακαδημία Πλάτωνος (6/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1980-1981, δάσκαλος στην Ε` τάξη (Αναπληρωτής)

.....

❖ 14^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών – Λυκαβηττός (12/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1981-1982, δάσκαλος στην Ε`₁ τάξη (Αναπληρωτής)

.....

❖ Δημοτικό Σχολείο Γάλαρου Αχαΐας (1/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1982-1983, δάσκαλος στις τάξεις Α', Β', Γ', Δ', Ε', ΣΤ'. Παρέμεινα μέχρι το Νοέμβριο στο μονοθέσιο σχολείο και μετά αποσπάστηκα στο 3^ο Δημοτικό σχολείο Πειραιά

.....
❖ 3^ο Δημοτικό Σχολείο Πειραιά (6/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1982-1983, δάσκαλος στην Γ' τάξη

.....
❖ 3^ο Δημοτικό Σχολείο Περάματος - Πειραιάς (6/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1983-1984, δάσκαλος για ένα μήνα με 60 μαθητές στην Γ' τάξη και στη συνέχεια τοποθετήθηκα στο 1^ο Δημοτικό Σχολείο Περάματος

.....
❖ 1^ο Δημοτικό Σχολείο Περάματος - Πειραιάς (12/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1983-1984, δάσκαλος στην Α₁ τάξη

.....
❖ 7^ο Δημοτικό Σχολείο Περάματος - Πειραιάς (6/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1984-1985, δάσκαλος στην ΣΤ' τάξη και συγχρόνως διευθυντής του σχολείου

.....
❖ 2^ο Δημοτικό Σχολείο Νέας Φιλαδέλφειας (12/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1985-1986, δάσκαλος στην ΣΤ₂' τάξη

.....
❖ 77^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών - Άνω Πετράλωνα (6/θεσιο)

- Σχολικό έτος 1986-1987, δάσκαλος στην ΣΤ' τάξη

.....
❖ Ενοποιημένο 6/θεσιο Δημοτικό Σχολείο τριών γειτονικών χωριών του νομού Ημαθίας: Αγίας Βαρθάρας

(τάξεις Α, Β', Γ') Ασωμάτων (τάξεις Ε', ΣΤ') και Άμμου (τάξη Δ').

- Σχολικό έτος 1987-1988, δάσκαλος στην Δ' τάξη στην Άμμο
- Σχολικό έτος 1988-1989, δάσκαλος στην Δ' τάξη στην Άμμο

.....
❖ Δημοτικό Σχολείο Τύμβου Μαραθώνα (6/θέσιο)

- Σχολικό έτος 1989-1990, δάσκαλος στην Α' τάξη

.....
❖ 1° Δημοτικό Σχολείο Παιανίας (12/θέσιο)

- Σχολικό έτος 1990-1991, δάσκαλος στην ΣΤ₁' τάξη
- Σχολικό έτος 1991-1992, δάσκαλος στην Ε₂' τάξη
- Σχολικό έτος 1992-1993, δάσκαλος στην ΣΤ₂' τάξη
- Σχολικό έτος 1993-1994, δάσκαλος στην ΣΤ₁' τάξη
- Σχολικό έτος 1994-1995, δάσκαλος στην Ε₂' τάξη

.....
❖ 38° Δημοτικό Σχολείο Περιστερίου (6/θέσιο)

- Σχολικό έτος 1995-1996, δάσκαλος στην ΣΤ' τάξη

.....
❖ Δημοτικό Σχολείο Ελεούσας Ιωαννίνων (12/θέσιο)

- Σχολικό έτος 1996-1997, δάσκαλος στην Ε₂' τάξη

.....
❖ 14° Δημοτικό Σχολείο Ιωαννίνων (10/θέσιο)

- Σχολικό έτος 1997-1998, δάσκαλος στην Γ' τάξη

.....
❖ 7° Δημοτικό Σχολείο Ιωαννίνων (12/θέσιο)

- Σχολικό έτος 1998-1999, δάσκαλος στην ΣΤ₁' τάξη

.....
❖ Δημοτικό Σχολείο Δολιανών Ιωαννίνων (2/θέσιο)

- Σχολικό έτος 1999-2000, δάσκαλος στις τάξεις Α`, Γ` και Δ`

.....

❖ **5° Δημοτικό Σχολείο Ιωαννίνων (12/θεσιο)**

- Σχολικό έτος 2000-2001, δάσκαλος στην Α`₁ τάξη
- Σχολικό έτος 2001-2002, δάσκαλος στη Β`₁ τάξη

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Από τα τριάντα δύο χρόνια που υπηρέτησα στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση, τα είκοσι τρία χρόνια μού έδωσαν τις πιο δυνατές συγκινήσεις, γιατί ήταν απ' το πεδίο της σχολικής πράξης.

Οι καλές παιδαγωγικές σχέσεις και η ουσιαστική επικοινωνία που είχα με τους μαθητές μου, με βοήθησαν στην οικοδόμηση αμοιβαίας αγάπης, εκτίμησης και εμπιστοσύνης, με άμεσο αντίκτυπο στο παιδαγωγικό και διδακτικό έργο.

Η αγάπη και η εκτίμηση των μαθητών προς το πρόσωπό μου εκδηλωνόταν με πολύ συγκινητικό τρόπο, όπως φάνηκε κι από κάποια κείμενά μου.

Συγκινητικές είναι και σήμερα οι εκδηλώσεις αγάπης και εκτίμησης που εισπράττω από τους ενήλικες, πλέον, μαθητές μου· τελικά, τα μεγάλα δώρα εξακολουθούν να μου τα προσφέρουν με απλοχεριά, σε πείσμα του χρόνου και της λήθης.

Κλείνοντας θα ήθελα να επισημάνω ότι το πιο σημαντικό για ένα δάσκαλο είναι να βλέπει τη δουλειά του ως λειτουργημα· τότε, και μόνο τότε, θα έχει ουσιαστική επιτυχία στο έργο του και θα ζήσει ανεπανάληπτες στιγμές με τους μαθητές του.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΑΣΚΑΛΕ, ΕΔΕΙΞΕ ΑΣΕΒΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΕΙ

Πιστεύω πως κάθε δάσκαλος στο ξεκίνημα της θητείας του θα υποπέσει και σε κάποια λάθη εξαιτίας της απειρίας του και της έλλειψης ουσιαστικής στήριξης στο εκπαιδευτικό του έργο.

Το περιστατικό που αναφέρω παρακάτω, είναι από την πρώτη χρονιά της θητείας μου που δίδασκα στην Α' τάξη του 137ου Δημοτικού Σχολείου Αθηνών, το σχολικό έτος 1979-1980.

Η μαθήτριά μου η Ειρήνη είχε τη συνήθεια καθημερινά να μασάει τσίχλα κατά την ώρα του μαθήματος. Οι παρατηρήσεις μου δεν έφερναν κανένα αποτέλεσμα. Ενώ με την υπόδειξή μου πετούσε την τσίχλα στο καλάθι, την επόμενη ώρα άλλη τσίχλα έβαζε στο στόμα της. Πέρασαν πολλές ημέρες και η Ειρήνη εξακολουθούσε την ίδια τακτική.

Κάποια ημέρα συνομιλώντας με τον πατέρα της, ο οποίος έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για την πρόοδο της κόρης του, παρεμπιπτόντως του ανέφερα και το γεγονός ότι η Ειρήνη μασάει τσίχλα την ώρα του μαθήματος, ελπίζοντας σε κάποιες νοθεσίες που θα έφερναν αποτέλεσμα!

Την επόμενη ημέρα βλέπω την Ειρήνη με μώλωπες στο πρόσωπο! Νόμισα ότι την χτύπησε κάποιος μαθητής. Τη ρώτησα: «Τι συνέβη Ειρήνη»; Δεν μου απαντούσε! Επέμεινα και πάλι εξακολουθούσε να μην μου λέει τίποτε! Εκείνη τη στιγμή μου ήρθε στο μυαλό η συζήτηση που είχα κάνει την προηγούμενη ημέρα με τον πατέρα της και τη ρώτησα: «Ειρήνη, μήπως σε

τιμώρησαν οι γονείς σου, επειδή μασάς τσίχλα την ώρα του μαθήματος; Δεν μου απάντησε αλλά από τον τρόπο που αντέδρασε με έβαλε σε υποψίες ότι μάλλον αυτό είχε συμβεί. Την επόμενη ημέρα ο πατέρας της μου επιβεβαίωσε τις υποψίες μου, λέγοντας: «Δάσκαλε, έδειξε ασέβεια στο πρόσωπό σας και έπρεπε να τιμωρηθεί». Αποδοκίμασα την πράξη του και κάνοντας την αυτοκριτική μου του είπα: «ήταν λάθος μου να σας ενημερώσω για ένα ασήμαντο γεγονός!»

Όμως, το περιστατικό με την Ειρήνη έχει και συνέχεια και μάλιστα πιο ενδιαφέρουσα και διδακτική. Ενώ οι μώλωπες δεν είχαν σβήσει ακόμη από το πρόσωπό της, πάλι μασούσε τσίχλα την ώρα του μαθήματος! Βέβαια, έκανα πως δεν το αντιλαμβανόμουν και συνέχιζα κανονικά το μάθημα. «Το δις εξαμαρτείν ουκ ανδρός σοφού».

Ενώ, λοιπόν, η Ειρήνη τιμωρήθηκε τόσο αυστηρά, εξακολουθούσε να μασάει τσίχλα στην τάξη. Οι παρατηρήσεις μου και ο ξυλοδαρμός από τον πατέρα της δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Θα μπορούσε, όμως, να φέρει θετικό αποτέλεσμα η υπομονετική συζήτηση και η έλλειψη αυταρχισμού, που δυστυχώς δεν είχαν καμία εφαρμογή στην περίπτωση της Ειρήνης!

Το λάθος μου να ενημερώσω τον πατέρα της για ένα ασήμαντο γεγονός δεν μπορώ να το ξεχάσω, αν και έχουν περάσει σαράντα χρόνια, γιατί είχε ως συνέπεια μία πολύ σκληρή και άδικη τιμωρία! Όμως, «ουδέν κακόν αμιγές καλού» ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που ενημέρωσα γονέα για συνηθισμένα ζητήματα συμπεριφοράς των μαθητών μου. Πάντα μόνος μου έλυνα τα προβλήματα που προέκυπταν στην τάξη και δεν διανοήθηκα ποτέ να ζητήσω τη βοήθεια των γονέων. Κατάλαβα από τον πρώτο χρόνο της θητείας μου ότι ο δάσκαλος δεν πρέπει με το παραμικρό πρόβλημα που προκύπτει στην τάξη του να ενημερώνει τους γονείς και να ζητάει τη βοήθειά τους, γιατί δεν αποκλείεται το μικρό πρόβλημα με τη «βοήθεια» των

γονέων να γίνει μεγάλο. Τη βοήθεια των γονέων θα πρέπει να την επιδιώκει μόνο αν υπάρχουν σοβαρά παραπτώματα· κι αυτά τα σοβαρά παραπτώματα σπανίζουν και το πιο πιθανό είναι ο δάσκαλος να μην τα συναντήσει ποτέ.

Εν ολίγοις, ο δάσκαλος πρέπει να αξιολογεί τα παραπτώματα και να πράττει αναλόγως. Πάντως, η προσφυγή στους γονείς πρέπει να γίνεται με φειδώ και μόνο όταν τα παραπτώματα είναι σοβαρά.

Ιωάννινα 30 Ιουνίου 2019

ΔΑΣΚΑΛΕ ΑΠ' ΤΗΝ ΤΣΕΠΗ ΣΟΥ ΤΑ ΠΛΗΡΩΝΕΙΣ;

Στο προηγούμενο κείμενο που δημοσίευσα, «Δάσκαλε, έδειξε ασέβεια και έπρεπε να τιμωρηθεί», μέσα από το πραγματικό γεγονός που περιέγραψα, αναδεικνύεται ότι ο δάσκαλος πρέπει να αντιμετωπίζει μόνος του τα συνηθισμένα παραπτώματα των μαθητών του και όχι με το παραμικρό πρόβλημα που παρουσιάζεται στην τάξη του να προσφεύγει στους γονείς.

Με το παρόν κείμενο, που επίσης αναφέρεται σε πραγματικό γεγονός, αναδεικνύεται η αναγκαιότητα της καλής συνεργασίας του δασκάλου με τους γονείς, προκειμένου να αντιμετωπίζονται από κοινού προβληματικές συμπεριφορές των μαθητών που υποπίπτουν στην αντίληψη του δασκάλου. Δυστυχώς, όμως, για διάφορους λόγους δεν είναι πάντα εφικτή η καλή συνεργασία του δασκάλου με τους γονείς.

Όταν ήμουν δάσκαλος στο Δημοτικό Σχολείο Τύμβου Μαραθώνα το σχολικό έτος 1989-1990, ο συνάδελφός μου ο Μίλτος, που ήταν και Διευθυντής του σχολείου, μου διηγήθηκε ένα περιστατικό - με αφορμή την επίσκεψη που δέχτηκε στο Γραφείο του από έναν άγνωστο σ' εμένα άνδρα - που συνέβη στο σχολείο μας πριν τέσσερα χρόνια.

«Τον είδες, Βασίλη, τον κύριο που έφυγε από το Γραφείο μου»; μου λέει ο Μίλτος. «Άκου, λοιπόν, τι έγινε: Πριν τέσσερα χρόνια υπέπεσε στην αντίληψη μου ότι ο γιος του, μαθητής μου τότε στην ΣΤ' τάξη, ξόδευε πολλά χρήματα στο κυλικείο,

όχι μόνο για αυτά που αγόραζε για τον εαυτό του αλλά και για τις αγορές των συμμαθητών του. Καθημερινά ερχόταν στο σχολείο με χιλιάριο και μερικές φορές και με πεντοχίλιαρο, όπως μου είχε αναφέρει η κυρία που είχε το κυλικείο.

Κάλεσα στο σχολείο τον πατέρα του - τον κύριο που είδες πριν λίγο - για να συζητήσουμε το γεγονός, και πριν καλά καλά προλάβω να ολοκληρώσω μία φράση, μου λέει με αυθάδεια: “Δάσκαλε, απ’ την τσέπη σου τα πληρώνεις;” Από την τσέπη μου δεν τα πληρώνω, του λέω, αλλά δεν είναι σωστό σ’ αυτή την ηλικία ο γιος σου να ξοδεύει τόσα πολλά χρήματα· αργότερα θα αντιληφθείς το λάθος σου αλλά φοβάμαι ότι θα είναι αργά!

Σήμερα, λοιπόν, που με επισκέφτηκε, είχαμε τον εξής διάλογο:

- Δάσκαλε, πόσο δίκιο είχες, όταν μου έλεγες: “Μη δίνεις τόσα πολλά χρήματα στο γιο σου, γιατί τα ξοδεύει ασυλλόγιστα στο κυλικείο του σχολείου.”

- Τι συνέβη και θυμήθηκες τα λόγια μου μετά από τέσσερα χρόνια;

- Δάσκαλε, ήρθε στο μποστάνι που δούλευα και μου ζητούσε με επιμονή περισσότερα χρήματα απ’ αυτά που του δίνω κάθε ημέρα για τα προσωπικά του έξοδα, κι όταν του είπα ότι για πάρεις περισσότερα θα πρέπει να δουλέψεις μαζί μου στο κτήμα, εννευρίστηκε και άρχισε να μου πετάει κολοκύθια στο κεφάλι· κοίταξε, μου πρήστηκε η μύτη!

- Δεν με εκπλήσσει καθόλου το γεγονός· εσύ δημιούργησες τις προϋποθέσεις για την συμπεριφορά αυτή του παιδιού σου. Θυμάσαι τι μου είπες, όταν σου επισήμανα ότι ο γιος σου ξοδεύει πολλά χρήματα στο κυλικείο: “Δάσκαλε, απ’ την τσέπη σου τα πληρώνεις;” Ε...τώρα ήρθε η ώρα να πληρώσεις· όπως έστρωσες, θα κοιμηθείς».

Εν κατακλείδι, ο δάσκαλος έκανε το καθήκον του στην προβληματική συμπεριφορά που διαπίστωσε, με το γονέα όμως απέναντί του. Ο γονέας αντιλήφθηκε καθυστερημένα και με οδυνηρό τρόπο το μεγάλο λάθος που είχε κάνει. Και το πιο πιθανόν είναι, η δυσμενής εξέλιξη του κανακάρη να μη σταμάτησε στην εφηβεία, αλλά να συνεχίστηκε και στην ενήλικη ζωή.

Ιωάννινα 7 Ιουλίου 2019

ΑΝΤΑΜΩΜΑ ΣΤΗ ΖΩΣΙΜΑΙΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΜΕΤΑ 43 ΧΡΟΝΙΑ!

Οι απόφοιτοι του 1976 από τη Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία Ιωαννίνων πραγματοποιήσαμε στις 10 Ιουλίου 2019, ημέρα Τετάρτη, στις 7 το απόγευμα, την τρίτη συνάντησή μας - με καθυστέρηση τεσσάρων ημερών από την προκαθορισμένη ημερομηνία λόγω των βουλευτικών εκλογών - μπροστά στην είσοδο της Ακαδημίας.

Το απόγευμα της προηγούμενης ημέρας της συνάντησης, όπως έχει καθιερωθεί, οι Γιαννιώτες δάσκαλοι και δασκάλες μαζί με τους πρώτους «ξένους» αφιχθέντες συναδέλφους και συναδέλφισσες, ανταμώσαμε στο Μόλο, στην καφετέρια «Αίγλη». Είναι το ζέσταμα που γίνεται πάντα, πριν τη βασική συνάντηση στην πύλη της Ακαδημίας. Ο συνάδελφος Αποστόλης Χασικής είχε ήδη εκπονήσει το πρόγραμμα για το βράδυ της Τετάρτης.

Η συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στη Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία ήταν μια σημαντική στιγμή για όλους μας!

Έδωσαν το παρόν και πολλοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες που δεν είχαν έρθει στις προηγούμενες συναντήσεις μας. Δύσκολη προσπάθεια, και συνήθως χωρίς αποτέλεσμα, να θυμηθείς τα πρόσωπα των συναδέλφων μετά 43 χρόνια· θυμάσαι τα ονόματα, αλλά τα πρόσωπα που βρίσκονται απέναντί σου είναι «άγνωστα»· φυσικό και επόμενο μετά τόσα πολλά χρόνια!

Μετά τις απαραίτητες συστάσεις και τις φωτογραφίες που βγάλαμε μπροστά στην είσοδο της Ακαδημίας, κατευθυνθήκαμε για καφέ στην «Όαση», μια καφετέρια στο κέντρο της πόλης, που πηγαίναμε και ως φοιτητές· διαχρονική αξία!

Αφού απολαύσαμε το καφεδάκι και τα είπαμε για αριετή ώρα, πήραμε το δρόμο για το «Ρόδι», μια ωραία ταβέρνα δίπλα στη λίμνη, όπου περάσαμε μια υπέροχη βραδιά.

Όσο περνούν τα χρόνια τόσο αυξάνει η συμμετοχή των συναδέλφων στις προγραμματισμένες συναντήσεις μας! Είναι γεγονός ότι οι συναντήσεις αυτές είναι πολύ θετικές για τον καθένα και την καθεμιά, γιατί διασκεδάζουμε, αναπολούμε τις ωραίες στιγμές από τα φοιτητικά μας χρόνια και ανταλλάσσουμε εμπειρίες από τα μάχιμα χρόνια, ως βετεράνοι πλέον της Δημοτικής Εκπαίδευσης. Και πιστεύω ότι η επόμενη συνάντηση θα είναι πιο μαζική, γιατί θα έχει μουσική και χορό, όπως μας υποσχέθηκε ο Αποστόλης!

Οι φωτογραφίες από την Αίγλη, την Ακαδημία, την Όαση και το Ρόδι (Βλέπε κατηγορία: Φωτογεγονότα) αποτύπωσαν τις ωραίες στιγμές που περάσαμε και στην τρίτη συνάντησή μας!

Καλή αντάμωση στο επόμενο ραντεβού που ορίστηκε για τη δεύτερη Τετάρτη του Ιουλίου του 2021 (14 Ιουλίου), στις 7 το απόγευμα, στην πύλη της Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας Ιωαννίνων.

Εύχομαι υγεία και ευτυχία σε όλες και σε όλους!

ΥΓ Για την ιστορία η πρώτη συνάντηση των αποφοίτων του 1976 από τη Ζωσιμαία Παιδαγωγική Ακαδημία έγινε με τη συμπλήρωση 27 χρόνων μπροστά στην Ακαδημία, στις 5 Ιουλίου του 2003, και στη συνέχεια η διασκέδαση στο «Γιαννιώτικο Σαλόνι». Δυστυχώς, όμως, δεν υπάρχουν φωτογραφίες, ούτε έχει κρατήσει κανείς τα ονόματα των παραβρισκόμενων.

10 Ιουλίου 2019

ΑΝΤΑΜΩΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΙΑΝΙΑ

Στις 15 Ιουνίου 2023, στις 7 το απόγευμα, συναντήθηκα στην Παιανία με τις μαθήτριάς μου και τους μαθητές μου που αποφοίτησαν το 1993 από το 1ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας, στο προκαθορισμένο ραντεβού μπροστά στο σχολείο μας. Είναι η τρίτη κατά σειρά προγραμματισμένη συνάντησή μας. Η πρώτη συνάντηση έγινε στις 15 Ιουνίου του 2003 στην Παιανία και η δεύτερη στις 15 Ιουνίου του 2013 στα Γιάννενα που είναι ο τόπος καταγωγής και διαμονής μου.

Πέρασαν τριάντα χρόνια από τότε που τους έδωσα το Απολυτήριο του Δημοτικού Σχολείου και τους ξεπροβόδισα στο Γυμνάσιο. Ήμουν νιος και γέρασα...

Με το πρώτο αντίκρισμα αναγνώρισα όλες τις μαθήτριάς μου και όλους τους μαθητές μου, ακόμη κι αυτούς που είχα τριάντα χρόνια να τους δω. Ήτανε μία ευχάριστη έκπληξη που δεν την περιμένανε. Ούτε κι εγώ για να είμαι ειλικρινής.

«Δάσκαλε, δεν άλλαξες, μόνο τα μαλλιά σου και τα γένια σου άσπρισαν» ήταν τα πρώτα λόγια που άκουσα. Λες να έχουν δίκιο... Μακάρι να είναι έτσι... αλλά δεν είναι... Ο πανδαμάτωρ χρόνος δεν αστειεύεται...

Μετά τις πρώτες αγκαλιές και τις ειπλήξεις μεταξύ των μαθητών μου (μερικοί είχαν τριάντα χρόνια να συναντηθούν), τους έδωσα δύο βιβλία από τα τρία που έχω γράψει για την εκπαιδευτική μου διαδρομή (το τρίτο δεν το έχω τυπώσει, αλλά υπάρχει ψηφιακά στο Ιστολόγιό μου), λέγοντάς τους ότι - εν

αγνοία τους - συμμετείχαν και οι ίδιοι στην συγγραφή κάποιων κειμένων μου.

Βγάλαμε και τις πρώτες αναμνηστικές φωτογραφίες μπροστά στην είσοδο του σχολείου μας, που σίγουρα θα λειτουργήσουν τα επόμενα χρόνια ως εμπόδιο στη λήθη.

Στη συνέχεια καθίσαμε στην καφετέρια «Pause» δίπλα στο σχολείο μας και πίνοντας το καφεδάκι μας αναπολήσαμε τα παλιά γεγονότα αλλά συζητήσαμε και τα νέα.

Με μεγάλη συγκίνηση άκουγα από τα «παιδιά μου» να έχουν μεγάλη επιτυχία στην επαγγελματική και οικογενειακή τους ζωή. Μου έδειξαν βίντεο και φωτογραφίες σχετικά με αυτά τα οποία μου έλεγαν.

Το πόσο ευχάριστα περνούσε η ώρα δεν μπορώ να το περιγράψω με λέξεις! Η συζήτηση μαζί τους και τα καινούρια πράγματα που μάθαινα με εντυπωσίαζαν.

Βγάλαμε ξανά φωτογραφίες και συμπεριλάβαμε και τους μαθητές εκείνους που δεν ήταν στην πρώτη φωτογράφιση στην είσοδο του σχολείου.

Μόλις νύχτωσε, πήραμε το δρόμο για την ταβέρνα του «Μίκα» στην πλατεία Κύπρου. Είναι μία πολύ καλή και ιστορική ταβέρνα που πήγαινα και τα χρόνια που ήμουν δάσκαλος στην Παιανία. Απολαμβάνοντας τα εδέσματα του Μίκα και το κρασί από τα Μεσόγεια, συνεχίσαμε την κουβέντα μας.

Με συγκίνησε ιδιαίτερα η Γιάννα η Καρανίκια, μητέρα τριών παιδιών, που σπουδάζει γυμνάστρια στα ΤΕΦΑΑ Αθηνών! Μάλιστα την επόμενη ημέρα θα εξετάζονταν σε ένα μάθημα στο Πανεπιστήμιο. Ελπίζω να τα πήγε καλά στην εξέταση.

Οι μαθητρίδες μου και οι μαθητές μου εξέφρασαν την επιθυμία να συναντηθούμε εκ νέου στα Γιάννενα. Συμφώνησα μαζί τους, αλλά τους είπα να μην ισχύσει η καθιερωμένη ανά δέκα χρόνια συνάντηση, αλλά να γίνει γρηγορότερα, γιατί τα δέκα χρόνια

είναι πολλά... και θέλω να είμαι παρών και στην τέταρτη συνάντηση...

Δεν παραλείψαμε να βγάλουμε και τις τελευταίες φωτογραφίες στην ταβέρνα του Μίκα.

Τα μεσάνυχτα γεμάτοι ικανοποίηση αποχαιρετηθήκαμε, με την ευχή να έχουμε υγεία και να ανταμώσουμε με το καλό στα Γιάννενα.

Διανυκτέρευσα στην Παιανία στο σπίτι ενός φιλικού μου ζευγαριού, του Γιώργου και της Ευγενίας, εκλεκτών συναδέλφων, που συνυπηρετήσαμε στο 1ο Δημοτικό Σχολείο Παιανίας και ποτέ δεν χαθήκαμε τα επόμενα χρόνια. Όταν έρχονται στα Γιάννενα (τόπος καταγωγής και του Γιώργου), πάντα ανταμώνουμε.

Με τις έντονες και δυνατές συγκινήσεις που προηγήθηκαν, ο ύπνος δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Τελικά, έστω και δύσκολα, κατάφερα να κοιμηθώ.

Το πρωί, ευχαριστώντας το Γιώργο και την Ευγενία για τη φιλοξενία, πήρα το δρόμο της επιστροφής για τα Γιάννενα. Το ταξίδι ήταν πολύ ευχάριστο, γιατί ήταν γεμάτο από όμορφες αναμνήσεις!

Θα περάσει πολύς καιρός για να μπορέσω να «συνέλθω» από την ένταση της ικανοποίησης και της αγάπης που βίωσα στην Παιανία. Εξάλλου η Παιανία μου είχε δώσει και στο παρελθόν πολλή αγάπη και δυνατές συγκινήσεις, όταν ήμουν δάσκαλος για πέντε χρόνια στο 1ο Δημοτικό Σχολείο (1990-1995).

Για την ιστορία οι μαθήτριες και οι μαθητές που παραβρέθηκαν στη συνάντηση είναι οι: Ζωή Ντιου, Αναστασία Μπάτα, Δέσποινα Κατσιμίχα, Κωνσταντίνα Τσαπακίδου, Ελένη Στάμου, Νικολέττα Μαργέτη, Τατιάνα Μπουκουβάλα, Γιάννα Καρανίκα, Γιάννα Σιδέρη (μαθήτρια του άλλου τμήματος της ΣΤ΄ τάξης), Τάσος Σπανός, Γιάννης Πριφτης και Σόλων Κα-

τσιμίχας (μαθητής μου από την επόμενη τάξη και διοργανωτής της διαδήλωσης που έγινε στο σπίτι μου το 1994, βλέπε σχετικό άρθρο μου). Παρόντες ακόμη ήταν ο Χρήστος, σύζυγος της Αναστασίας, και ο Βαγγέλης, σύζυγος της Δέσποινας.

Επικοινωνήσαμε μαζί μου με βιντεοκλήση η Γιάννα Κανδρής από τη Φιλαδέλφεια της Αμερικής (θα ήταν παρούσα αλλά λόγω έκτακτης δουλειάς ανέβαλε το ταξίδι) και η Μαίρη Σιδέρη, αδερφή της Γιάννας. Τις θυμάμαι τις αδερφές Σιδέρη, αν και δεν τις είχα μαθήτριες, γιατί είναι κόρες ενός καλού μου φίλου, του Τάκη.

Κλείνοντας το σημείωμα τούτο θα ήθελα να ευχαριστήσω από καρδιάς όλες και όλους που παραβρέθηκαν στη συνάντηση αυτή, όπως και τις μαθήτριες που επικοινωνήσαμε μαζί μου! Ας μου επιτραπεί να κάνω και μια ιδιαίτερη μνεία στην Κωνσταντίνα Τσαπακίδου που ήρθε από την Αγγλία και στην Δέσποινα Κατσιμίχα που ήρθε από την Κρήτη και έδωσαν και πάλι το παρόν στο αντάμωμά μας!

Εις το επανιδείν!

ΥΓ: Αν οι μαθήτριάς μου και οι μαθητές μου επιθυμούν να γράψουν και τη δική τους οπτική για το αντάμωμα ή κάτι άλλο για τα μαθητικά τους χρόνια, το Ιστολόγιό μου θα είναι πάντα στη διάθεσή τους για τις αναρτήσεις τους.

Ιωάννινα 27 Ιουνίου 2023

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΑΡΘΡΟ

Στις 19 Σεπτεμβρίου του 2023 έφυγε από τη ζωή ο Τάσος, ο δίδυμος αδερφός μου. Μαζί του έφυγε και κάθε πνοή δημιουργίας που είχα μέσα μου. Άλλαξαν τα πάντα στη ζωή μου. Ο πόνος, ο μεγάλος πόνος, δεν μου επέτρεψε να ασχοληθώ ξανά με το Ιστολόγιό μου, γιατί όλο το εκπαιδευτικό και συγγραφικό μου έργο είναι συνδεδεμένο με το εκπαιδευτικό και συγγραφικό έργο του Τάσου.

Εκείνο που μου έδωσε τη δύναμη να επανέλθω με νέα ανάρτηση, είναι ένα προσχέδιο που πρόσφατα βρήκα στο Γραφείο του Τάσου· αφορά ένα άρθρο που ετοιμάζε για δημοσίευση στο Ιστολόγιό του για τα αδέσποτα ζώα.

Το προσχέδιο περιλαμβάνει τον τίτλο του άρθρου, το σκελετό του άρθρου, συγκεκριμένες αναφορές για τα αδέσποτα που είχε υπό την προστασία του και κυρίως για τη Λούση, ένα αξιαγάπητο σκυλί της γειτονιάς μας, καθώς και μερικές σκέψεις για την προστασία των αδέσποτων ζώων.

Ο Τάσος δεν μου είχε αποκαλύψει τίποτε γι' αυτή τη δημοσίευση που ετοιμάζε, γιατί μερικές φορές δημοσιεύαμε και στα «κρυφά» κάποια κείμενά μας.

Η ανακάλυψη του προσχεδίου με ενεργοποίησε και με ώθησε να εργαστώ για να φέρω εις πέρας το άρθρο που δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει ο αδερφός μου. Ακολουθώντας πιστά το προσχέδιο του κι έχοντας κατά νου τις αφηγήσεις που κατά καιρούς μου έκανε για τα αγαπημένα του αδέσποτα, πλησίασα τον

τρόπο ροής του λόγου του και ολοκλήρωσα το άρθρο του. Πιστεύω με την ενέργειά μου αυτή εκπληρώνω και μία επιθυμία του που δεν πρόλαβε να την εκφράσει.

Ο Τάσος, πνευματικά, ήταν παρόν καθ' όλη τη διάρκεια της επεξεργασίας του άρθρου και στα όνειρά μου συμμετείχε ενεργά. Αν και δεν είναι πια κοντά μας, είναι ο κύριος δημιουργός του άρθρου. Το πνεύμα είναι δικό του, η πένα είναι δική μου.

Σήμερα, 31 Ιουλίου, ημέρα των γενεθλίων μας, αναρτώ στο Ιστολόγιό μου το τελευταίο του άρθρο: «Λούση, η λατρεμένη της γειτονιάς!».

ΥΓ: Με την ευκαιρία της παρούσας ανάρτησης θα ήθελα να ζητήσω συγγνώμη από τους φίλους μου που δεν επικοινωνήσα μαζί τους, παρόλο που οι ίδιοι το προσπάθησαν. Αδυνατώ να διαχειριστώ το πένθος μου. Αυτός είναι ο λόγος φίλοι μου και συγχωρέστε με.

Ιωάννινα 31 Ιουλίου 2024

ΛΟΥΣΗ, Η ΛΑΤΡΕΜΕΝΗ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ! (Του Αναστασίου Τασινού)

Το παρόν άρθρο είναι βιωματικό και αναφέρεται στα αδέσποτα ζώα που είχα υπό την προστασία μου για πολλά χρόνια. Ακόμη γίνεται αναφορά σε κάποια μέτρα που πρέπει να ληφθούν για την προστασία των αδέσποτων ζώων.

Όταν ήμουν παιδί - τα πέτρινα χρόνια μετά τον εμφύλιο - δεν υπήρχαν αδέσποτα ζώα. Όλα τα κατοικίδια ζώα ήταν αυστηρά μετρημένα, σύμφωνα με τις δυνατότητες της κάθε οικογένειας η οποία δεν επέτρεπε τον ανεξέλεγκτο πολλαπλασιασμό τους. Η ανυπαρξία στείρωσης σε όλες τις δομές του μεταπολεμικού κράτους και η δυσκολία της ανθρώπινης επιβίωσης, είχε θέσει σε εφαρμογή τον πιο σκληρό άγραφο νόμο: «Την εξαφάνιση των νεογέννητων». Αν και έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε, ακόμη αντηχούν στα αυτιά μου τα θλιμμένα νιαουρίσματα από τα γατάκια που είχαν πεταχτεί στους πυκνούς θάμνους έξω από το χωριό. Δυστυχώς, τα χρόνια εκείνα αυτός ήταν ο τρόπος ελέγχου του πληθυσμού των ζώων.

Ο τρόπος αυτός σήμερα έχει σχεδόν εκλείψει, αλλά η δυστυχία στα νεογέννητα συνεχίζεται, όπως και στα ενήλικα αδέσποτα. Ζώα πλέον γεννιούνται στο δρόμο, μεγαλώνουν στο δρόμο, πολλαπλασιάζονται στο δρόμο και πεθαίνουν στο δρόμο. Αυτή είναι, δυστυχώς, η «πρόοδος» μας.

Τα αδέσποτα που κυκλοφορούν σήμερα οφείλονται κατ' εξοχήν στην εγκατάλειψη από τους ιδιοκτήτες τους. Ασυνείδητοι άνθρωποι παίρνουν ένα ζώο συντροφιάς κι όταν το βαριούνται το εγκαταλείπουν στο δρόμο. Ή ασυνείδητοι κυνηγοί, όταν το σκυλί τους δεν ανταποκρίνεται στις προσδοκίες τους, το εγκαταλείπουν στο τόπο που κυνηγούν. Έτσι προκύπτει στη συνέχεια και ο ανεξέλεγκτος πολλαπλασιασμός τους.

Η Ελληνική Πολιτεία, διαχρονικά, δεν δείχνει να ενδιαφέρεται και πολύ για την επίλυση του σοβαρού αυτού προβλήματος. Αρκείται σε γενικές τοποθετήσεις προστασίας των ζώων, αλλά επί της ουσίας δεν γίνεται τίποτε. Η νομοθετεί κατά της κακοποίησης, αλλά η κακοποίηση συνεχίζεται με διάφορες μορφές. Εκείνοι που προσπαθούν πραγματικά να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα και κάνουν ό,τι μπορούν για να καλυτερεύσουν τη ζωή των αδέσποτων ζώων, είναι οι φιλοζωικοί σύλλογοι και μεμονωμένοι φιλόζωοι.

Εδώ και πολλά χρόνια έχω αναπτύξει μια ιδιαίτερη σχέση με τα αδέσποτα ζώα.

Όταν ήμουν δάσκαλος στην Πάτρα (1992-2002), είχα αναλάβει υπό την προστασία μου τέσσερα αδέσποτα σκυλιά και έναν γάτο για επτά χρόνια. Έρχονταν στην αυλή μου, γιατί εισέπρατταν αγάπη και φροντίδα για το καθημερινό τους φαγητό και το νερό. Την αγάπη και τη φροντίδα που τους έδινα, την έπαιρνα πίσω πολλαπλάσια. Μου κρατούσαν συντροφιά, μου έδιναν χαρά, με αγαπούσαν πολύ, κι όταν οι περιστάσεις το απαιτούσαν, με προστάτευαν.

Εξέχουσα μορφή ήταν ο Ιβάν (εγώ του έδωσα το όνομα αυτό), ένα δυνατό και ατρόμητο σκυλί, αρχηγός της αγέλης, που θα έλεγα ότι με υπεραγαπούσε, με υπερπροστάτευε και με εμπιστευόταν απόλυτα. Ήταν ψηλόλιγνος, με μαύρο χρώμα στο σώμα, ξανθό καφετί στα πόδια και ανάμειξη των δύο αυτών

χρωμάτων στο πρόσωπο. Το βάρος του ήταν περίπου είκοσι πέντε κιλά.

Θα ήθελα να αναφερθώ σε δύο περιστατικά, από τα πολλά που έχουν συμβεί, για να φανεί ο σπάνιος χαρακτήρας του Ιβάν και το ιδιαίτερο δέσιμο που είχε αναπτυχθεί μεταξύ μας.

Πρώτο περιστατικό: Μια ημέρα ο Ιβάν εντόπισε το αυτοκίνητό μου εν κινήσει στο κέντρο της Πάτρας (το σπίτι μου ήταν στα Ζαρουχλεία πέντε χιλιόμετρα μακρύτερα), πέρασε ανάμεσα από κινούμενα αυτοκίνητα και ήρθε δίπλα μου στη μέση του δρόμου! Τον βλέπω και δεν πιστεύω στα μάτια μου!!! Αναγνώρισε το αυτοκίνητό μου ανάμεσα σε εκατοντάδες αυτοκίνητα που κινούνταν στην πόλη! Άνοιξα την πόρτα, τον έβαλα στη θέση του συνοδηγού και επιστρέψαμε χαρούμενοι στο σπίτι!

Και το δεύτερο περιστατικό: Ο καινούριος γείτονάς μου στη διπλανή μονοκατοικία είχε φέρει ένα μεγάλο σκυλί «Χάσκυ» και το άφησε ελεύθερο στην αυλή του, που επικοινωνούσε όμως με τη δική μου αυλή και δεν με άφηνε να πλησιάσω την πόρτα του σπιτιού μου για να μπω μέσα. Υπολόγισε, όμως, χωρίς να γνωρίζει τι εστί Ιβάν. Με το που ήρθε ο Ιβάν και αντιλήφθηκε το γεγονός, αμέσως έθεσε σε εφαρμογή το σχέδιό του. Με οδήγησε στην πόρτα του σπιτιού μου, απειλώντας συνεχώς το Χάσκυ, και μετά ήσυχος για την ασφάλειά μου, γύρισε πίσω για να διευθετήσει οριστικά το ζήτημα. Εξαπέλυσε μια φοβερή επίθεση, ξεπουπούλιασε το Χάσκυ και το ανάγκασε να υποχωρήσει στην πόρτα του σπιτιού του αναζητώντας προστασία. Ο γείτονας, καθώς φαίνεται, παρακολούθησε μέσα από το σπίτι του την εξέλιξη τού γεγονότος, έχοντας εμπιστοσύνη στη δύναμη του σκύλου του. Όταν, όμως, είδε το δυσάρεστο γι' αυτόν αποτέλεσμα που είχε η συμπλοκή, βγήκε έξω με ένα ξύλο για να χτυπήσει τον Ιβάν. Τότε βγήκα από το σπίτι μου, τον σταμάτησα και του είπα να μην αφήνει ελεύθερο το σκύλο

του, γιατί είναι επιθετικός και με εμποδίζει να μπω στο σπίτι μου κι αν θέλει να τον έχει ελεύθερο στη αυλή του να φροντίσει να τη φράξει. Από την ημέρα εκείνη δεν τον ξαναείδα τον σκύλο του στην αυλή μου. Ο Ιβάν διευθέτησε οριστικά το ζήτημα. Τη χαρά που εκδήλωναν και τα τέσσερα σκυλιά, όταν επέστρεψα στο σπίτι, δεν μπορώ να την περιγράψω με λόγια! Πάντα είχα και κάτι εξτρά να τους δώσω από το μαγειρείο που περνούσα και μάλιστα μερικές φορές περνούσα από το μαγειρείο όχι γιατί ήθελα να φάω, αλλά για να πάρω κάτι για τους αγαπημένους μου φίλους. Ποτέ τους δεν μάλωσαν για το φαγητό. Το κάθε ένα έτρωγε μόνο αυτό που του έβαζα μπροστά του. Απόλυτος αλληλοσεβασμός! Πολύ άνετα και αρμονικά ζούσε μαζί τους κι ο μαύρος γάτος που επίσης είχε την φροντίδα μου.

Πριν δημιουργήσω τη σχέση αγάπης και εμπιστοσύνης με τα αδέσποτα, δεν πίστευα ότι ενήλικα σκυλιά θα μπορούσαν να δεθούν μαζί μου σε τέτοιο βαθμό. Νόμιζα - λανθασμένα βέβαια - ότι μόνο όταν μεγαλώσεις ένα σκυλί από κουτάβι θα μπορεί να δεθεί μαζί σου και να σε εμπιστευτεί. Η τετράδα αυτή των αδέσποτων κατέρρευσε αυτόν τον μύθο μου.

Η σχέση που απέκτησα με τα αδέσποτα στην Πάτρα, υπήρξε καθοριστική στη ζωή μου και με αιολούθησε και στα Γιάννενα, όταν πήρα μετάθεση.

Φτιάχνοντας το δικό μου σπίτι στην Ανατολή Ιωαννίνων και έχοντας με τον αδερφό μου την πολυτέλεια της κοινόχρηστης αυλής, αποφασίσαμε μετά την συνταξιοδότησή μας από την Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση να έχουμε και το δικό μας σκύλο, έναν γερμανικό ποιμενικό, τον Ιβάν, που πήρε το όνομά του από τον Ιβάν τον Α` τον Πατρινό.

Με τον ερχομό του Ιβάν στο σπίτι μας, ξεινιάει και η γνωριμία με την αξιολάτρευτη Λούση. Ένα αδέσποτο σκυλί το οποίο οι γείτονες έγκαιρα είχαν φροντίσει να το στείρουν.

Είχε περίπου την ίδια ηλικία με τον Ιβάν και θα γίνει η αχώριστη φίλη μας. Δεν χρειάζεται να περιγράψω τα χαρακτηριστικά της, γιατί υπάρχουν οι φωτογραφίες που έχω αναρτήσει που αποκαλύπτουν ακόμη και την καλοσύνη της.

Η Λούση είχε ένα σπάνιο χαρακτήρα και κέρδιζε την αγάπη όλων, ακόμη κι εκείνων που δεν είχαν καμία φιλοζωική κουλτούρα και δεν της φέρνονταν καλά. Δεν αντιδρούσε επιθετικά κι έτσι κατάφερε να τους κάνει όλους φίλους της. Άκακη, παιχνιδιάρικη και φιλική με όλα τα σκυλιά και τα γατάκια της περιοχής.

Απομακρύνθηκε σιγά-σιγά από το καφενείο της γειτονιάς μας που είχε το στέκι της (οι θαμώνες την πρόσεχαν και τη φρόντιζαν πολύ) και εγκαταστάθηκε δίπλα στον Ιβάν.

Για δέκα χρόνια με συνόδευε κάθε ημέρα που έβγαζα βόλτα τον Ιβάν. Τα πρώτα χρόνια μέλος της παρέας μας ήταν ακόμη ένα σκυλί, ο Όσκαρ, φίλος της Λούσης· ένα αξιολάπητο Λαμπραντόρ, άσπρου χρώματος. Δεν ήταν αδέσποτο, αλλά το αφεντικό του το άφηνε αριετές ώρες στο δρόμο για να παίζει με τη Λούση. Έτσι μεγάλωσε η παρέα μας. Δεν τα πήγαινε όμως καλά με τον Ιβάν, γιατί και τα δύο ζήλευαν και διεκδικούσαν την αποκλειστικότητα της φιλίας της Λούσης. Επιπλέον ο Ιβάν δεν ήταν φιλικός με τ' άλλα ζώα, με εξαίρεση τη Λούση. Παρόλα αυτά ο Όσκαρ ερχόταν κάθε ημέρα στη βόλτα μας, κρατώντας μια απόσταση για να μην εννευρίζει τον Ιβάν. Με αγαπούσε ο Όσκαρ και με εμπιστευόταν πολύ, όπως κι εγώ. Επιστέφοντας από τη βόλτα, όλα έπιναν το δροσερό νερό και έτρωγαν το φαγητό τους.

Κάποια ημέρα ο Όσκαρ δεν εμφανίστηκε στην απογευματινή βόλτα κι όπως έμαθα από έναν γείτονα, δυστυχώς, έπεσε θύμα τροχαίου. Η Λούση, όταν έχασε τον αγαπημένο της Όσκαρ, έπεσε σε θλίψη. Δεν χαιρόταν και έπαψε να παίζει στο δρόμο

με τον Ιβάν. Μάλιστα καθημερινά στη βόλτα μάς άφηνε για λίγο με τον Ιβάν και πήγαινε στο μέρος που σκοτώθηκε ο Όσκαρ, αποδίδοντας φόρο τιμής στον αγαπημένο της σύντροφο. Πέρασε πολύς καιρός για να αρχίσει και πάλι να παίζει και να χαιρείται με τον Ιβάν. Αλλά κι εμένα μου στοίχισε πολύ η απώλεια του Όσκαρ, γιατί είχαμε δημιουργήσει μία σχέση αγάπης και εμπιστοσύνης.

Το εύρος της γνωριμίας της Λούσης περιελάμβανε πολύ μεγάλες αποστάσεις. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση που όταν πήγαιναμε βόλτα την αποκαλούσαν με το όνομά της άνθρωποι που κατοικούσαν πολύ μακριά από το σπίτι μου. Το γεγονός αυτό είχε και τη δυσάρεστη πλευρά του, γιατί από τις πολλές λιχουδιές η Λούση είχε πάρει υπερβολικό βάρος. Μάλιστα κάποιοι της είχαν δώσει το παρατσούλι «Αρκουδίτσα».

Πολλές φορές με ακολουθούσε στην καφετέρια που πήγαινα· περίμενε έξω από την πόρτα να πω τον καφέ μου και μαζί επιστρέφαμε στο σπίτι.

17 Μαΐου 2023, ήταν μια πολύ άτυχη ημέρα για τη Λούση. Έπεσε κι αυτή θύμα τροχαίου και μάλιστα μπροστά στο σπίτι μου. Ο Γιώργος, ο γείτονάς μου, που φρόντιζε κι αγαπούσε πολύ τη Λούση, έτυχε να βρίσκεται στο δρόμο την ώρα του ατυχήματος και αμέσως ειδοποίησε τον αδερφό μου κι εμένα. Ο Ιβάν γάβγιζε ασταμάτητα, αλλά νομίσαμε ότι κάποιος άγνωστος σταμάτησε στο δρόμο. Βγήκαμε αμέσως με τον αδερφό μου στο δρόμο. Ήταν συγκλονιστικό να βλέπεις και να ακούς τον πόνο της. Ένας ασυνείδητος οδηγός τη χτύπησε, έκανε όπισθεν και εξαφανίστηκε με μεγάλη ταχύτητα. Θα τολμούσα να πω ότι τη χτύπησε επίτηδες, όχι μόνο για τον τρόπο που ενήργησε μετά το συμβάν, αλλά γιατί η Λούση κυκλοφορούσε για έντεκα χρόνια στο δρόμο καλύτερα από άνθρωπο.

Ήρθε αμέσως και η Άντζελα από το διπλανό σπίτι και ενδιαφέρθηκε για τη μεταφορά της στο κτηνιατρείο που είχε σύμβαση με το Δήμο Ιωαννιτών.

Κάταγμα στο πίσω δεξί πόδι έδειξε η ακτινογραφία και μας ενημέρωσαν ότι θα γίνει χειρουργείο. Πράγματι η Λούση χειρουργήθηκε και της τοποθέτησαν διπλή λάμα στο πόδι. Ο Δήμος Ιωαννιτών με το συγκεκριμένο κτηνιατρείο έκαναν ό,τι μπορούσαν και μάλιστα, όταν προσφερθήκαμε οι γείτονες να πληρώσουμε, αν χρειαστεί, κάτι για την περιθαλψή της, το αρνήθηκαν. Η Λούση είχε πολλές επισκέψεις στο κρεβάτι του πόνου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη χαρά που εκδήλωσε, παρόλο τον πόνο της, όταν με αντίκρισε στο κτηνιατρείο.

Στις 22 Μαΐου την επανέφεραν στη γειτονιά μας. Ο Δημήτρης, γείτονας και γιατρός στο επάγγελμα, είχε φροντίσει με το γιο του να ετοιμάσει το σπιτάκι της απέναντι από το σπίτι του για να παρακολουθεί την ανάρρωσή της.

Συγκινητικές ήταν οι προσπάθειες της γειτονιάς και ειδικά της οικογένειας του γιατρού για την αποκατάσταση της υγείας της. Ο γιατρός της έκανε τις αλλαγές και της έδινε καθημερινά την αντιβίωση και τα παυσίπονα. Η σύζυγος του γιατρού με την κόρη τους την Άντζελα την έπλυναν και την τάιζαν με φαγητό που μαγειρεύαν στο σπίτι τους. Παρεμπιπτόντως η Άντζελα προσπάθησε παλαιότερα να την υιοθετήσει και την έβαλε στην αυλή της, αλλά η Λούση είχε μάθει στην ελευθερία του δρόμου και δεν μπορούσε να ζήσει πίσω από τα κάγκελα της αυλής· έτσι, αναγκάστηκε να την αφήσει ελεύθερη.

Ο αδερφός μου κι εγώ είχαμε αναλάβει τη φυσιοθεραπεία της σύμφωνα με τις οδηγίες του κτηνιάτρου. Περνούσαμε μια πετσέτα κάτω από την κοιλιά της Λούσης και την ανασηκώναμε για να περπατάει με τα μπροστινά πόδια, χωρίς να ακουμπάει στο έδαφος το χειρουργημένο πόδι.

Ακόμη θα ήθελα να αναφερθώ σε δύο κοπελιές(αδερφές νομίζω ότι είναι και έχουν δικιά τους σκυλιά) που περνούσαν καθημερινά από το σπιτάκι της Λούσης για να τη χαϊδέψουν και να της δώσουν λιχουδιές. Αλλά και αριετοί φιλόζωοι, που δεν τους γνώριζα, την επισκέπτονταν τακτικά.

Η Λούση έδειχνε να μη νοιάζεται για όλα αυτά που συμβαίνανε γύρω της. Είχε τάσεις φυγής. Σερόταν στο έδαφος και με τη βοήθεια των μπροστινών ποδιών τρύπωνε στην πυκνή βλάστηση ενός οικοπέδου ή στα υπόγεια διπλανών οικοδομών. Την ψάχναμε μερικές φορές για πολλές ώρες κι όταν τη βρισκαμε την επαναφέραμε στο σπιτάκι της.

Πέρασε ένας πολύ δύσκολος μήνας για τη Λούση. Μια ημέρα - τη σημείωσα, 17 Ιουνίου 2023 - με συγκίνησε πάρα πολύ! Έφτασε, σέρνοντας το σώμα της, μπροστά στην εξώπορτα της αυλής του σπιτιού μου και προσπαθούσε να ανέβει τα δύο πρώτα σκαλοπάτια για να φτάσει στο πλατύσκαλο μπροστά στην πόρτα του διαμερίσματος! Εκεί καθόταν τις βροχερές και δύσκολες ημέρες του χειμώνα για να προστατευτεί. Τη βοήθησα να φτάσει στο πλατύσκαλο, όπου έμεινε αρκετή ώρα και κατόπιν κατέβηκε μόνη της έξι σκαλοπάτια για να βρεθεί στο άλλο επίπεδο της αυλής, δίπλα στον Ιβάν, όπου και έμεινε όλο το βράδυ.

Το πρωί προσπάθησε να ανέβει τα σκαλιά για να βγει ξανά στο δρόμο, αλλά δεν τα κατάφερε. Μόλις με είδε μου έδειξε ότι ήθελε να βγει στο δρόμο. Τη βοήθησα να ανέβει τις σκάλες και να βγει έξω. Το βράδυ πήγε στο γκαράζ του Θάνου, ενός φιλόζωου επίσης γείτονα.

Η 19η Ιουνίου είναι η πρώτη ημέρα που την είδα να περπατάει με τα τρία πόδια και να μην σέρνεται στο έδαφος. Πάτησε το πίσω αριστερό πόδι και μας έδειξε ότι θα ανέκαμπτε. Το βράδυ το πέρασε στη γωνία της αυλής του σπιτιού μου δίπλα στον Ιβάν.

Την επόμενη ημέρα, 20 Ιουνίου 2023, η Λούση εξαφανίστηκε! Δεν την είδε κανένας! Την ψάξαμε σε ακτίνα ενός χιλιομέτρου, στα υπόγεια των οικοδομών, στα γιαράζ, στους θάμνους των οικοπέδων, παντού. Η Λούση δεν εντοπίστηκε πουθενά. Εκεί που μας είχε δώσει την ελπίδα ότι θα το ξεπεράσει, εξαφανίστηκε ή την εξαφάνισαν. Τι έγινε; Κανείς δεν έμαθε τίποτε παρόλες τις προσπάθειες μας.

Δύο σενάρια ήρθαν στο μυαλό μου μ' αυτήν την εξαφάνιση: Το πρώτο - που θέλω να πιστεύω - είναι ότι αποχαιρέτησε τη γειτονιά μας που τόσο την αγάπησε για έντεκα χρόνια, παίρνοντας το δρόμο της φυγής και του θανάτου, διαισθανόμενη το επερχόμενο τέλος της. Ίσως και γι' αυτό αποφάσισε με μεγάλη δυσκολία να φτάσει στο πλατύσκαλο της εισόδου του σπιτιού μου και στη συνέχεια να διανυκτερεύσει δίπλα στον Ιβάν. Πιθανόν, αυτός να ήταν και ο αποχαιρετισμός της.

Και το δεύτερο - που με θυμώνει - είναι ότι κάποιος «άνθρωπος» σαν κι αυτόν που τη χτύπησε στο δρόμο, φρόντισε για την εξαφάνισή της. Δεν μπορώ να το αποικλείσω αυτό το σενάριο, γιατί έδειχνε σημεία ανάκαμψης· άρχισε να περπατάει με τα τρία πόδια, έτρωγε το φαγητό της κανονικά, επισκεπτόταν τον Ιβάν και γενικά φαινόταν ότι ήταν θέμα χρόνου να πατήσει και το χειρουργημένο πόδι, και επιπλέον δεν τη βρήκαμε πουθενά στη γειτονιά! Μυστήριο η εξαφάνισή της...

Πάντως η Λούση είχε μια καλή ζωή σαν αδέσποτο ζώο, το τέλος της δεν ήταν καλό. Την αγάπησε και την φρόντισε πολύ η γειτονιά μας. Προσπάθησε να την υιοθετήσει, να τη βάλει σε σπίτι, αλλά η Λούση δεν ήθελε να ανήκει σε έναν, αλλά σε όλη τη γειτονιά.

Έχω γνωρίσει πολλά αξιαγάπητα σκυλιά. Η Λούση, όμως, ήταν το κάτι άλλο! Ψυχούλα! Έπαιζε συνεχώς με τα αδέσποτα

γατάκια που ερχόταν στην αυλή μου, κάτι που δεν γινόταν ποτέ με τον Ιβάν. Μου κόστισε πολύ ο χαμός της!

Όσοι γνώρισαν από κοντά τη Λούση και διαβάσουν το κείμενό μου, σίγουρα θα θυμηθούν τα δικά τους βιώματα για τον υπέροχο χαρακτήρα της.

Ο «άνθρωπος» που τη χτύπησε και εξαφανίστηκε με μεγάλη ταχύτητα κι αυτός που πιθανόν φρόντισε για την εξαφάνισή της, διέπραξαν βαρύ αμάρτημα. Ο Θεός ας τους συγχωρέσει.

Στην πατρίδα μας, δυστυχώς, δεν υπάρχει κουλτούρα προστασίας των αδέσποτων ζώων. Είναι σημαντικό να περάσει μέσα από τα σχολεία μας η ανάπτυξη φιλοζωικής κουλτούρας, που θα ακολουθεί τον άνθρωπο σε όλη τη διάρκεια της ζωής του. Αυτό είναι το πιο καθοριστικό και απαραίτητο βήμα για την ουσιαστική αντιμετώπιση του προβλήματος.

Αλλά, μέχρι να αναπτύξει η κοινωνία μας την κουλτούρα που απαιτείται, όσοι από εμάς έχουν την ευαισθησία και τη δυνατότητα, ας κάνουμε το κάτι παραπάνω για να φροντίσουμε τις αδέσποτες ψυχούλες.

Ο τρόπος που αντιμετωπίζουμε ως άτομα αλλά και ως οργανωμένο Κράτος τα αδέσποτα ζώα, δείχνει και την ποιότητα της κοινωνίας μας.

Το Κράτος με τις υπηρεσίες του θα πρέπει να επαγρυπνεί παρακολουθώντας την τήρηση των νόμων, που το ίδιο ψήφισε για την προστασία των αδέσποτων, και να επεμβαίνει αποφασιστικά σε περιπτώσεις κακοποίησης. Δεν δικαιολογείται η σημερινή πλημμελής αντιμετώπιση των αδέσποτων ζώων.

Η Τοπική Αυτοδιοίκηση χρειάζεται να έχει ένα πιο οργανωμένο πρόγραμμα στείρωσης των αδέσποτων για να μην πολλαπλασιάζεται η δυστυχία. Δεν πρέπει να περιμένει πότε ο πολίτης θα πάει από μόνος του το αδέσποτο στο κτηνιατρείο του Δήμου για στείρωση, αλλά με ένα τηλεφώνημα που θα δέχεται να είναι παρόν και να αντιμετωπίζει το θέμα.

Ακόμη θα πρέπει να δημιουργηθούν οργανωμένα καταφύγια σε όλους τους Δήμους για την περιθαλψη και τη φροντίδα των αδέσποτων ζώων.

Όση ενεργητικότητα κι αν δείξουν οι φιλοζωικοί σύλλογοι και μεμονωμένοι φιλόζωοι, δεν έχουν τη δυνατότητα να αντιμετωπίσουν με επάρκεια το πρόβλημα. Αναρωτιέμαι, όμως, σε ποια θέση θα βρισκόταν χιλιάδες αδέσποτα, αν δεν είχαν τη φροντίδα όλων αυτών των εθελοντών με την ξεχωριστή ανθρωπιά και την ευαισθησία που τους διακρίνει!

Τελειώνοντας θα ήθελα να εκφράσω μια ευχή: Σύντομα η Ελληνική Πολιτεία να αντιμετωπίσει ριζικά το πρόβλημα των αδέσποτων, γιατί πάνω απ' όλα είναι θέμα ανθρωπιάς και πολιτισμού.

Σημείωση: Στην πρώτη φωτογραφία και στο βίντεο βλέπουμε τη Λούση στο δρόμο και τον Ιβάν πίσω από τα κάγκελα της αυλής του σπιτιού μου και στη δεύτερη φωτογραφία βλέπουμε τη Λούση με τα γατάκια στο πλατύσκαλο, μπροστά στην είσοδο του σπιτιού μου.

Ιωάννινα 31 Ιουλίου 2024

